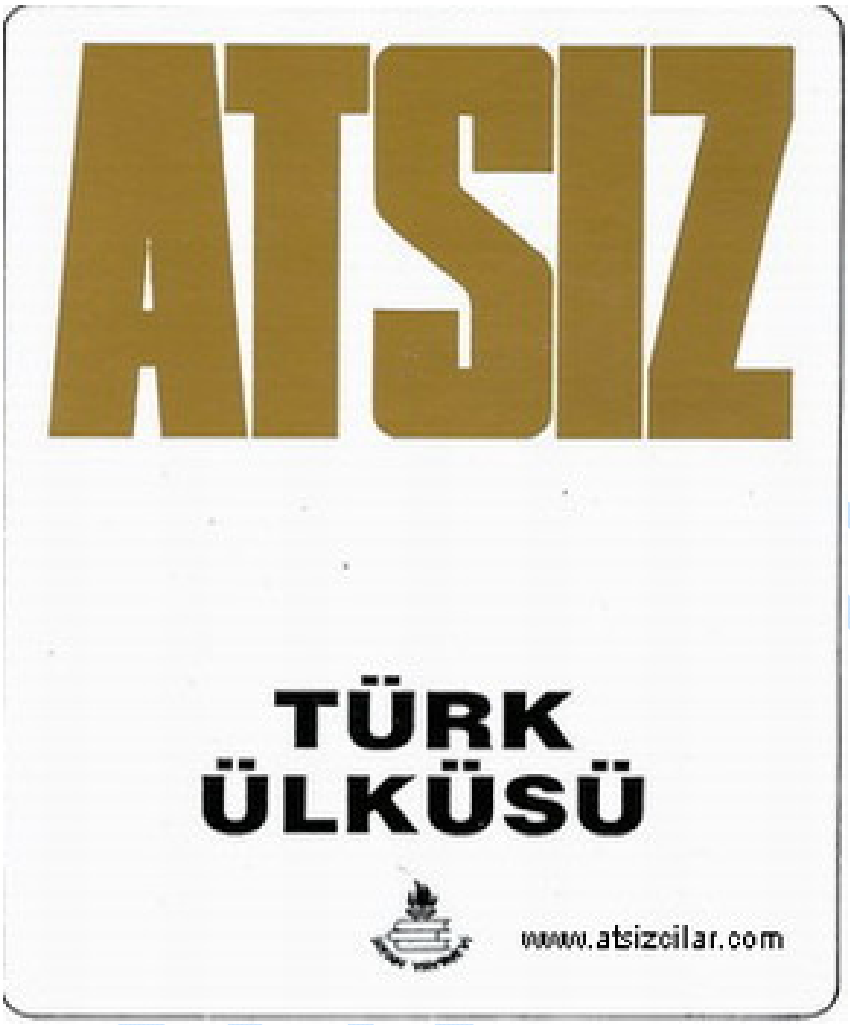

ATSIZ
TÜRK
ÜLKÜSÜ
www.atsizcilar.com

TÜRK ÜLKÜSÜ

Dünya bir çarpışma alanıdır. Yaratıcı kuvvet, dünyayı bir çarpışma düzeni içinde yaratmış, yaratılanlar çarpışma düzeni içinde yaşayıp bugüne erişmişlerdir.

Bunun, neden, niçin böyle olduğu hakkındaki yüksek felsefi düşünceleri bir yana bırakıp gerçeği olduğu gibi kabul edersek, çarpışmaya hazır bulunmanın en hayatî prensip olduğu sonucuna kendiliğinden varırız.

İnsanlar arasındaki çarpışma, birleşip düzene girmiş topluluklar arasında oluyor. Bu topluluklara, millet diyoruz. Milletler, binlerce yıldan beri var. Amansız boğuşmalarda bazıları ortadan kalkmış, bazıları sonradan kurulmuş, fakat milletler her zaman var olmuş, her zaman birbiriyle savaşmıştır.

Savaşmak, yaşamak için gereklidir. Çünkü millî çıkarların çatıştığı dâvaları bitirmek için, savaştan başka çâre bulunamamıştır. Milletleri savaşa hazır bulunduran iki vâsıta vardır. Biri maddîdir, buna "teknik" diyoruz. Biri ruhîdir, "ülkü" adını veriyoruz.

Uzun tarih göstermiştir ki, eşit maddî kuvvetler arasındaki çarpışmayı ruhî yönden üstün olan kazanır. Ruhî kuvvet, teknik kuvveti yaratabilir. Ruhî kuvvetten yoksunluk ise, maddi güç ne kadar büyük olursa olsun, bozgun demektir.

Ruhî kuvvet nedir?

Millî üstünlük inancı, büyümek isteği, yâni millî ülküdür. Millî ülküler, toplulukların yaratıcı kuvvetidir. Bütün yaratıcı güçler gibi de, aykırıları yok etmek özelliğine mâliktir.

Türk yaratıcı gücü, yâni Türk ülküsü, yüzyıllardan beri prensip hâline gelmiş, uğrunda çarpışılmış, birkaç kere gerçekleşmiş bir düşüncedir. Ona hayal diyenler, hayal içinde gevşeyip tembelleşmiş olanlardır. Dedikleri gibi hayal olsaydı, hiç gerçekleşir miydi?

Bununla beraber yirminci yüzyıl bir mucizeler zamanı olmuş, olmaz sanılanlar mümkün kılınmıştır. Bu bakımdan da, Türk ülküsünün gerçekleşmesini ummak, insanlar için, haktır.

Türk ülküsü, Türk büyüklüğü ve Türk kudreti isteği ve inancıdır. İnancın ne büyük ruhî amil olduğunu anlatmaya lüzum yok. İmanla, ümitsiz hastalar bile iyileşiyor.

Bir ülküsünün çevresinde toplanmak ve onun için ölümü göze alarak savaşmak ne güzel şeydir! İnsanlar ancak ülkü ile hayvanlardan ayrılabiliyorlar. Milli bir ülkü olmadıktan sonra, insanın hayvandan ne farkı kalır? Hayvan, ölümden ve ıstıraptan kaçar, kuvvetliden korkar. Ölümden korkmayan, ıstıraptan kaçmayan, kuvvetli ile savaşı göze alan yaratık, ancak ülkücü insandır.

Bir zamanlar, insanları hayvan olmaktan kurtarmak için çalıştı, onlara Tanrıdan öğütler verdi. Bugünkü ülküler, tamamıyla millîdir. Dini inancı da içine almış olan millî ülkü, insanları sürükleyen, güçlendiren ve asilleştiren bu duygu ve düşüncedir.

Bugünün kaba maddeciliği arasında, Türk ülküsü sararmış, biraz küllenmiş gibi görünüyor. Maddecilik hastalığı geçtiği zaman, o, yine parlayacaktır. Onun için Türk ülküsüne sarılmaya mecburuz. Bütün Doğu milletlerim yendiği halde, yalnız Türklerle başa çıkamayan Batı'nın, içine sinmiş düşmanlığı ve hıncı karşısında, bizim silahımız, Türk ülküsüdür.

ATSIZLAR

Arab'ı, Acem'i, Hint'i, Çin'i yenilerek, tek başına Avrupa'ya dalan ve yüzyıllarca tek başına bütün Avrupa milletlerine karşı Tanrı'nın adını savunan Asya Arslanları, zaman zaman gaflet uykusuna dalmışlar, fakat sonra sıçrayıp şahlanmışlardır.

Bu seferki dalgınlık biraz tehlikeli gibi görünüyor. Çünkü içinde bir de yabancıya hayranlık unsuru var. Tehlikeler nereden gelirse gelsin, ne kadar büyük olursa olsun, tek çâre ve tek ilacı "Türk ülküsü" dür.

Bir şair;

Bu toprak için,

Bu bayrak için

Ölelim…

Fakat bilelim...

diyor. Güzel bir düşünce, Türk ülküsünün yoluna girdiğimiz gün, bu şiiri biraz değiştirerek şöyle söyleyeceğiz:

Bu toprak için,

Bu bayrak için

Ölelim.

Ne düşünelim, ne de bilelim!

10 Kasım 1955

ATSIZCILAR

KIZILELMA

Bir milletin yürütücü kuvvetine "ülkü" denir. Toplumlardaki kişileri birbirine bağlayan nesne, sadece kök birliği, çıkar ve ihtiyaç değil, bunlarla birlikte ve aynı zamanda ülküdür.

Ülküsüz topluluk yerinde sayan, ülkülü topluluk yürüyen bir yığındır. Sözlük anlamı "and" ve "uzak hedef" demek olan "ülkü", topluluğu aynı yolda yürüten bir kuvvettir ki, bu uğurda insanlar birbirlerine karşı içten sözleşmiş gibidirler.

Ülkü, ilkönce, insanların gönüllerinde, gönüllerinin derinliğinde, şuur altlarında, hayallerinde doğar ve kendini önce destanlarda gösterir. Sonra şuura geçer, büyük kılavuzlar tarafından açıklanır. Daha sonra da büyük kahramanlar, onu gerçekleştirmek için büyük hamleler yapar. Bu hamle sırasında da ülkülü millet, kahramanların ardından gönül isteği ile koşar. Bütün bu uğraşmalar arasında da millet yürür, önce manen, sonra maddeten ilerler, olgunlaşır, erginleşir.

Türk destanlarından çıkan anlama göre, Türklerin ülküsü fetihler sonunda büyük ve üstün bir devlet kurarak bu devletin içinde bolluğa ve mutluluğa kavuşmaktır.

Aşağı yukarı, her millet, aynı şekilde millî gayelerin ardındadır. Milletlerin çapma, kabiliyetine göre millî ülkülerin ayrıntılarında farklar olmakla beraber, ana çizgiler bakımından hepsi birbirine benzer: Büyümek ve rahatlığa kavuşmak!

Türkler, kendi ülkülerine niçin "Kızılelma" demiştir, bunun sebebini bilmiyoruz. Yalnız bu addaki saflık ve tabiîlik, Türk ülküsünün çok eksik olduğunu göstermek bakımından manalıdır. Kızılelma adı, ülkünün, aydınlardan önce halk arasında doğduğunu gösterse gerekir.

Kızılelma ülküsü, Osmanlıların parlak çağlarında iyice belirip şekillenmiş ve konak konak, Türk büyüklüğünün, yükseklik fikrinin, ilâhî bir gayenin timsâli hâline gelmiştir. Bu büyük düşünce olmasaydı XI. Yüzyılda Anadolu'ya gelen, en çok bir milyon Türk, Bizans'ın Asya ve Avrupa'daki topraklarında rastladıkları diğer Türklerin birkaç tümenlik Hıristiyanlaşmış döküntülerinin yardımı ile de olsa, bu dünya çapında devleti kurup dört kıta (dördüncüsü Okyanusya'dır) üzerindeki teşkilât ve medeniyet şaheserini yaratamazdı.

Milletlere millî inanç ve güç veren ülkünün ne büyük bir kuvvet olduğunu anlamak için bugünkü olaylara bakmak yeter.

60 milyonluk bir millet olmalarına rağmen dağınık, teşkilâtsız ve geri olan Araplar, millî ülküleri olan Arap Birliği düşüncesi sayesinde toparlanma yoluna girmişlerdir. Ülkülerinden aldıkları güçle, Filistin işinde İngiltere ve Amerika'ya kafa tutmaktadırlar. Ülkü sahibi millet oldukları için de dünyada itibârları ve değerleri artmıştır. Bizim için çok büyük bir ibret ve ders olan şu olay, Arapların itibârını göstermesi bakımından manalıdır: Birleşmiş Milletler Teşkilâtının 11 üyeli Güvenlik Konseyi'nin beşi (Amerika, İngiltere, Fransa, Rusya ve Çin) daimî, altısı geçicidir. 1945 yılında, bu altı üyelik için seçim yapıldı. 900 yıllık büyük bir geçmişi ve tarihi olan, askeri devlet olarak nâm kazanmış bulunan Türkiye, bu seçimde ancak bir tek oy alarak Konsey'e giremediği halde, İngiliz işgalinden henüz kurtulmamış olan ordusuz, donanmasız Mısır, 45 oy alarak bu üyeliğe seçildi. Demek ki, o zamanki Birleşmiş Milletler Teşkilâtına dâhil bulunan 50 devletten 45'i, Mısır'ı bizden dahi itibarlı ve üstün görmüştü.

1946'da geçici üyelik için yapılan seçimde de, Türkiye'ye kimse oy vermediği halde, Suriye 45 oy aldı. Bir iki yıllık bir devlet olan o zamanki üç milyon nüfuslu Suriye'nin Türkiye'ye tercih edilmesinin sebebi

açıktır: Suriye, bir ülkünün ardındadır. Yâni prensip sahibidir. Bundan dolayı da, düşmanlarının bile saygısını kazanmıştır.

Yahudiler de, ülkü sahibi olmanın ikinci bir ibret verici örneğidir. Korkaklığı atasözü hâline gelen bu millet, bugün, bir millî ülkünün ardında, herhangi bir millet kadar cesaretle çarpışıyor. Millî kahramanlar yetiştiriyor ve bu millî kahramanlar, idama mahkum edildikleri ve bağışlanma dileğinde bulunurlarsa ölümden kurtulacakları hâlde, İngiltere'den af dilemeyerek milletlerine şeref vermek suretiyle ölüyorlar. Bu millî ülkü sayesinde, Filistin'deki yarım milyon Yahudi[1], yalnız Araplarla değil, koca İngiltere ile savaşı göze alıyor, Amerika'ya meydan okuyor. Millî ülküye yapışmak sayesinde Yahudiler o kadar kuvvetlendir ki, bugün İngiltere imparatorluğu onlara karşı bir şey yapamıyor. Tebaasından bir tek kişinin hapse atılmasını savaş sebebi sayan İngiltere, bugün, İngiliz askerlerinin öldürülmesine, İngiliz subaylarının kaçırılıp dayak atılarak horlanmasına, masum İngiliz çavuşlarının Yahudiler tarafından canice asılmasına ses çıkaramıyor.

Bütün bunların en önemli sebebi Arapları ve Yahudilerin olağanüstü kuvvetli olmasıdır. Bu kuvvet maddî değil, manevîdir. Yâni ülkü kuvvetidir.

Kızılelma ülküsüne "tehlikeli maceracılık" diyenler, bugünkü Araplar ile Yahudilere bakıp düşünmelidirler. Hele Yahudiler 2000 yıl önce kaybettikleri vatanlarını yeniden ele geçirmek ve yalnız kitaplarda kalmış olan İbranî dilini diriltip bir konuşma dili hâline getirmek uğrundaki çalışmaları ile dünyaya örnek olmuşlardır.

Biz ise bir yandan: "Bir Türk dünyaya bedeldir" vecizesine inanmış görünürken, bir yandan da kendimizi baltalayıp inkâr ettik. Büyüklükten korktuk. Küçüklüğü benimsedik ve millî ülkü ile delilik diye alay ettik. Güvenlik Konseyindeki seçimler göstermiştir ki, kimseden bir şey istememek, herkesle hoş geçinmek ittifaklar yapmak bir millete itibâr sağlamıyor.[2] Kızılelma ülküsünü bir delilik sayacaksak, büyüklükten değil, yaşamaktan da vazgeçmeliyiz. "Tarihi görevim yapmış ve artık ölmeye yüz tutmuş bir topluluk" olmayı kabul etmeliyiz. Eski Asurlular, Hintliler, Romalılar gibi haritadan silinmeye razı olmalıyız. Buna razı değilsek millî ülkünün peşine düşmeliyiz ve demiryolu yapmakla birkaç fabrika kurmayı ülkü diye göstermek gafletinden çekinmeliyiz.

Ülküler için "maddî faydası nedir?", "uygulanabilir mi?" diye düşünmek doğru değildir. Hiçbir inanç riyazi mantığa vurulmaz. Tanrı'nın varlığı da riyâzî metot ile ispat edilememiştir. Fakat yüz milyonlarca insan ona inanmakta ve bu inançtan güç almaktadır.

Ülküler de böyledir.

Kızılelma ülküsünün gerisinde savaşlar ve büyük sıkıntılar görüp de korkanlar bulunabilir. Kendi rahatı ve keyfî kaçmasın diye insanlık dâvası (!) güdenler, ülküyü inkar edenler her zaman, her yerde çıkabilir. Fakat bir milletin içinde büyük bir çoğunluk millî ülküye inandıktan sonra, geri kalanlar da ister istemez bu millî akıntıya uymaya mecburdurlar. Bizim için önemli olan, dost kılıklı yabancıların millî ülküyü gûyâ millî çıkar adına baltalamasının önüne geçmektir.

Bir topluluktan ortak ülküyü kaldıran, insanların hayvanlaş tığını görürsünüz. Ortak düşünce olmayan toplulukta, herkes, yalnız kendi çıkar ve zevkini düşünür. Böyle bir toplulukta fedâkârlık, saygı, nezâket kalmaz. Bencillik, kabalık, rüşvet, iltimas ve namussuzluğun türlüsü alır yürür. Maddîleşmiş bir insan vatan için ölür mü? Bencil bir insan muhtaçlara yardım eder mi? Milletine inanmayan bir adam yabancı ile işbirliği yapmaz mı? Erdemi gülünç bulan birisi çalıp çırpmaz mı?

Kızılelma, Türk milletinin manevî besinidir. Açlar yiyecek bulamadıkları zaman nasıl faydasız, zararlı, hattâ zehirli nesneleri yerlerse, Türk milleti de "Kızılelma" kendisine yasak edildiği için Marksizm ve kozmopolitizm gibi zararlı ve zehirli fikirlere el uzatıyor.

Fakat artık bu devir kapanmıştır. Gittikçe uyanan millî şuur karşısında gafiller ve hâinler, Türk milletini daha çok aldatamayacaklardır. Kızılelma yolunu kapatamayacaklardır.

Ziya Gökalp'in mısraları düsturumuz olacaktır

Demez taş, kaya

Yürürüz yaya…

Türk'üz, gideriz

Kızılelma'ya.

1) O zaman Filistin'de yarım milyon Yahudi vardı.

2) Nitekim daha sonraki Türkiye herkesle dost geçinmediği, Kore savaşma katıldığı ve Kıbrıs yüzünden müttefiki Yunanistan ile çatıştığı halde, itibârı, eskisine göre, çok yükselmiş ve 1960 ile 1963'te iki kere Güvenlik Konseyine seçilmiştir

(Kızılelma, 1. Sayı, 31 Ekim 1947)

ATSIZCILAR

BÜYÜKLÜK ÜLKÜSÜ

Şahsî çıkara önem vermeyen, toplumun iyiliğini isteyen her düşünce insanîdir. Bu insanî düşünce, toplumun maddi kazançları ile yetinmeyip manevî kazanç dâvası da güderse, o zaman "ülkü" olur. Ülküler, birer büyüklük davasıdır. Bundan dolayıdır ki, büyümek isteyen, büyüklük ardından koşan milletlerin ülküsü vardır. Bir Nepal'in, bir Panama'nın veya İsviçre'nin ülküsü olamaz. Bunların millî dâvalarının son basamağı, nihayet, huzur ve bolluktur. Huzur ve bolluk ise ülkü olmak özelliğini taşımaz. Çünkü huzur ve bolluk isteği, milletleri heyecanlandıramaz. Vecd hâline getiremez. Onları ölüme kadar varan fedâkârlığa sürükleyemez.

Büyüklük dâvası, yâni ülkü, savaşla elde edildiği içindir ki, insanlık tarihinde büyük savaşçıların, kumandanların ve kahramanların dâima seçkin bir yeri olmuştur. Savaşlar, kahramanlık ruhunu beslemiş, erdemli insanların yetişmesine sebep olmuş, destanî edebiyatı yaratmıştır. Yirminci Yüzyıla doğru yaklaştıkça savaşlar daha ıstıraplı bir hâl almakla beraber, hiçbir şey onun ahlâkî karşılığı olamamıştır ve uzun zamandır savaşmayan milletlerde ahlâkî bir bozulmanın başladığı gözden kaçmamaktadır. Meselâ İsveç'te kültür ve refah son dereceye vardığı, bu alanda Amerika ve Almanya'dan bile üstün bulunduğu halde, İsveç halkının ahlâkındaki, günden güne çoğalan yozlaşma, düşündürücü bir durum almaktadır. Bazı bayramlarda İsveçli gençlerin topyekûn yaptığı rezaletler, memlekette homoseksüel derneklerin yasa ile tanınması, çocuk yetiştirebilecek kabiliyetteki aileler arasında bile sun'i nikahla çocuk sahibi olmak gibi gariplikler, bu milletin bir iç sıkıntısı, bir manevî bocalama içinde olduğunu gösteriyor. İsveç, iki yüzyıldan beri savaşmamıştır. Bir zamanlar "büyük devlet" olan İsveç'in artık hiçbir büyüklük emelinin kalmayışı, uzun bir süredir devam eden tarafsızlık, atom savaşma tam manâsıyla hazırlanacak kadar maddî güç göstermesine rağmen, manevî kuvvetlerden yoksunluğu, bu sonuçları hazırlamıştır. Soysuzlaşma durdurulmazsa, İsveç, günün birinde tıpkı Estonya, Letonya ve Litvanya gibi Bolşevikliğin ağına düşüverecektir. Çünkü İsveç milletinin heyecan verici bir ülküsü, bir büyüklük emeli yoktur.

Bu örnekler epeyce çoğaltılabilir. Şu kadarını söyleyeyim ki, hükümet darbelerinin sanat hâline geldiği belirli ülkelerde, bunun baş sebebi, bu ülkelerin bir büyüklük ülküsünden yoksun bulunuşlarıdır. İktisadî yoksulluk, siyasî buhran işin dış tarafıdır. Asıl ve gerçek sebep, millî ülküsüzlüktür.

Millî ülküler, milletleri yüzyıllar boyunca ayakta tutacak enerji kaynağıdır. Ülkücü milletler, fedakâr insanlarla doludur. Fedakâr insanların çokluğu, her türlü insanî meziyetlerin hakimiyeti demektir. İnsan toplumları insanî meziyetlerle yaşar. Hayvanlaşmış toplumlar refah ve dıştan büyüklük içinde olsa, yıkılmaya mahkûmdur. Eski Roma gibi…

Türk milleti, ülküsü olan mutlu toplumlardan biridir. Bütün tarihi boyunca büyüklük ülküsü ardından koşmuş, birlik ve fetih savaşları yapmış ve Birinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar da dâima bir büyük devletin sahibi olmuştur.

Bugün, Türkler arasındaki mayalanmanın Kızılelma, Turancılık, Uluğ Türkistan veya Büyük Türkili adlarıyla adlandığını görüyoruz. Bunun mânâsı "büyüyüp birleşmek" veya "birleşip büyümek istiyorum" demektir.

Ancak kabiliyetli ve enerjik olanlar büyüklük ülküsü ardından koşar. Çünkü büyüklük ülküsü, büyük fedâkârlıklar ülküsü demektir. Bundan dolayıdır ki, korkaklarda aşağılıklar büyüklükten korkar, dâima küçük kalmak ister.

(Büyük Türkeli, 2. Sayı, 25 Nisan 1962)

ÜLKÜLER SALDIRICIDIR

Biyoloji bakımından canlıların, yâni hayvanlarla bitkilerin gayesi, kendi soyunun bütün dünyayı bürümesidir. Hiçbir hayvan veya bitki cinsi dünyayı kaplayamıyorsa, bunun sebebi, aynı gayeyi güden başka cinslerin mukavemetiyle karşılaşmasıdır. Cinslerin, aynı gaye için yaptıkları bu tesir ve karşılaştıkları tepkiden "hayat kavgası" doğuyor. Bu arada güçsüzler eziliyor, azalıyor; güçlüler yayılıp çoğalıyor. Bazı soylar ise yeryüzünden büsbütün kalkıyor.

Milletler arasında da aynı yasa hüküm sürer. Millet adeta bir şuuraltı itişiyle, dünyaya yayılıp hâkim olmak ister. Fakat yayılırken, başka milletlerin mukavemetine çarpar. Böylelikle aralarında savaş başlar. Sonunda güçlüler kazanır.

İnsan toplulukları, yâni milletler, yüksek bir şuur derecesine eriştikleri için, onlar arasındaki hayat kavgası, yalnız tabiat yasaları içinde sürüp gitmekle kalmaz. Buna, insan şuurunun sistemi ve metodu da eklenir. Bundan da millî ülküler doğar. Demek ki millî ülkü, milletin şuuraltında bulunan "yayılıp hâkim olma" içgüdüsünün, başkanlar ve kılavuzlar tarafından şuurlandırılıp sistemlendirilmiş şeklidir. Ülküye kılavuzluk veya başkanlık eden kimselerin ifâde ve kuvvet derecesi, ülkülerin başarısında birinci derecede rol oynar.

Millî ülkülerde, azdan çoğa doğru üç dönem vardır: Bağımsızlık, birlik, fetihler…

Millî ülkünün ilk dönemi bağımsızlık kazanmaktır. Bağımsız olmayanlar bunu kazanmak, kazanmış olanlar ise onu koruyup sağlamlaştırmak düşüncesi ardından koşarlar.

İrlandalılar, sekiz yüzyıldan beri bağımsızlık için çalışıyorlardı. Küçük bir millet oldukları hâlde, fedakârlıkları sayesinde, koca İngiltere'nin elinden bağımsızlıklarını zorla söküp aldılar.

Estonlar, Letonlar, Litvanlar, yüzyıllardan beri bağımsızlık rüyası görmekte idiler. Birinci Dünya Savaş'ından sonra ülkülerine kavuştular. 1940'ta kaybettikleri bağımsızlığı yeniden elde etmek için, şimdi içerde ve dışarıda çalışıyorlar.

Eskiden bağımsız bulunup 150 yıl önce bunu kaybetmiş olan Lehliler, büyük fedakârlıklardan, kanlı ihtilallerden sonra, Birinci Dünya Savaşı'nın bitiminde bağımsızlıklarını kazanmışlardı. 1939'da yeniden kaybettiler. Fakat sanki hiçbir şey olmamış, o kadar felâketli anlar yaşanmamış gibi yine bağımsızlık dâvası ardındadırlar. Bir yandan da çete savaşlarıyla millî ruhu ayakta tutmaya uğraşırken, bir yandan da dışarıdaki teşkilâtları vasıtasıyla her fırsattan faydalanarak bağımsızlıklarını kurtarmaya çabalıyorlar.[1]

Hindistan, Pakistan, Birmanya, İndonezya da aynı yolun yolcusu olarak aynı gayeler için kan dökerek, sonunda emellerine kavuştular.

Bağımsızlık uğrundaki savaşın en dikkate değer örneğini Yahudiler vermiştir. Tutsaklıkları yirmi yüzyılı geçen, dünyanın her tarafına dağılarak bir anayurtları kalmayan ve dillerini de kaybeden Yahudiler, bağımsızlık içgüdüsünün tesirinde olarak yaptıkları uzun ve yıpratıcı mücâdelelerden sonra, millî ülkünün ilk dönemine ulaştılar.

Bugün, milletlerin çoğu bağımsız olduğu için, millî ülküsünün bu ilk dönemi ardında koşan toplumlar azdır.

Millî ülkünün ikinci dönemi birliktir. Yâni bir milletin bütün fertlerinin tek bayrak altında, tek devlet hâline gelmesidir. Bağımsızlığını kazanmış olan her milletin ilk işi, yabancı çizmesi altında kalmış olan

uruktaşlarını kurtarma yollarını aramaktır. Yahut bir millet birkaç ayrı devlet hâlinde bağımsız bir hayat yaşıyorsa, bunların birleşmesi için siyâsî ve askerî çalışmalara girişmektir.

XIV. Yüzyılda Türkiye Türkleri yirmi otuz ayrı hükümetle idare olunuyordu. Birleşme yasası dolayısıyla, bunlar, bir buçuk yüzyıl birbirleri ile çarpıştılar. 1515'te birliği tamamladılar.

İtalyanlar da aynı şekilde hareket ettikten sonra, gözlerini, yabancı hâkimiyetinde kalmış olan soydaşlarına çevirdiler. Birinci Dünya Savaşı'nda İtalyanların müttefiklerine ihaneti, Avusturya idaresinde yaşayan birkaç yüz bin İtalyan'ı kurtarmak içindi. İkinci Dünya Savaşı'nda Fransa ve Yugoslavya ile yaptığı savaşlar da o iki ülkedeki birkaç yüz bin İtalyan için olmuştur.

Ayrı bağımsız devletler hâlinde yaşayan Almanlar, 1870'te yaptıkları büyük bir atılışla, siyâsî birliklerini ana çizgileriyle kurduktan sonra, bunu tamamlamak için 1938'de başlayan bir seri hamleler daha yaptılar. Gerçi bu büyük işi başaramadılar. Fakat başarmalarına az kalmıştı. Bugün, Avusturya ayrılmış ve Almanya da iki ayrı parçaya bölünmüş olduğu halde, Alman Önderlerinin bir birlik ardında koştukları açıkça görülmektedir. Hattâ Batı Almanya meclisinde Doğu Almanya ile birleşmek konusu üzerinde sözler söylenirken, bazı milletvekilleri Avusturya ile de birleşmek istediklerini haykırarak açığa vurmuşlardı.

Romen birliği, Eflak ve Buğdan beğliklerinin birleşmesiyle başlamış ve Romanya bundan sonra uruktaşlarını kurtarmak için 1913, 1914–1918 ve 1941 savaşlarına girmiştir.

Finler, Rusya idaresinde bulunan Karelya Finlerini kurtarmak için, Almanya'nın yanında savaşa girmişlerse de kaybetmişlerdir. Fakat ilerde mutlaka kazanacaklar ve Büyük Finlandiya'yı kuracaklardır.

Macarlar, Bulgarların, Sırpların, Yunanlıların da, son yüzyılda aynı yasa ile hareket ettiklerini olaylar pek açık olarak gösteriyor.

Bazı çok yeni ve güçsüz, askerî kudreti sıfır derecesinde veya kültür seviyesi çok aşağı olan milletlerde de aynı yasa ile hareket edildiğini görüyoruz. Meselâ, Afganistan, aşağı yukarı 10–12 milyonluk geri bir memleket olduğu halde, 100 milyonluk Pakistan ile dâvâlıdır. Pakistan sınırları içinde yaşayan ve Peşto, yâni Afgan dili konuşan uruktaşlarını istiyor.

Yanında müttefikleri olduğu halde Yahudilere yenilen Mısır ise, İngiltere'den Sudan'ı ve Trablus'la Bingazi'yi istiyor. Bütün nüfusu 400.000 kişi bile olmayan Ürdün Beyliği[2] Suriye ve Filistin'in hepsini istiyordu. Bu kadarını elde edemedi ama Yahudilerden artakalan Filistin parçasını eklemesini becerebildi.

Habeşistan, Eritre'yi istemektedir. Yahudiler ise, millî birlik için, İran ve Yemen'deki yüz bine yakın Yahudi'yi uçaklarla İsrail'e taşıdılar.

Millî ülkünün üçüncü dönemi ise fetihlerdir. Çünkü millî birliğini tamamlamış olan milletler, kendi soylarını yeryüzüne hâkim kılmak için istilalar ve fetihler yapmak zorgudadırlar. Hattâ bir millet, bazan kendi millî birliğini tamamlamadan önce de fetihlere başlayabilir. Meselâ, Osmanlılar, Türkiye'deki Türk birliğini tamamlamadan önce Avrupa'da geniş fetihler yapmışlardı, İtalyanlar ve Almanlar da, millî birlik işi bitmeden önce sömürge fetihlerine kalkışmışlardı. Fakat böyle tek tük istisnalar, kuralı bozmaz.

İkinci Dünya Savaşı, millî birliklerini tamamlamış olan Alman, İtalyan, Japon ve Rusların, üçüncü döneme varmak gayretlerinden başka bir şey değildi. Şimdi yalnız Rusya bu yolda yürümek istiyor ve

tabiî bir sonuç olarak başkalarının mukavemeti ile karşılaşıyor. Başka millî ülkülerin zafere erişmesi de yakında Rusya'yı çökertecektir.

Görülüyor ki, ülküler saldırıcıdır. Bağımsız olmayan millet, onu kazanmak için, kendisine hâkim olan milleti yenmeye mecburdur. Yâni saldırıcı bir maksatla hareket edecektir. Birliğini tamamlamamış olan millet, bu birliği elde etmek için, uruktaşlarını tutsak eden millet veya milletler ile çarpışacak, onlardan toprak alacaktır. Millî birliğini kurmuş olanlar ise fetihler yapmak için başkalarını yeneceklerdir. Demek ki, millî ülkünün her üç dönemi de saldırıcıdır.

Acaba, savunucu ülkü olamaz mı? Bir millet, sahip bulunduğu sınırlar içinde yaşayıp bolluğa ve mutluluğa kavuşmak ülküsünü güdemez mi?

Hayır! Çünkü eldeki sınırları korumak ve zengin olmak düşüncesi hiçbir zaman bir ülkü olamaz. Bunlar bir millet için en küçük ve olağan isteklerdir. Ülkü ise küçük ve olağan bir istek değildir. Ülkü, biraz hayâl ile karışık, uzak ve güç bir hedeftir. Ülkü, o ülkü ile tutuşmuş millet fertlerini heyecan içinde yaşatan kutlu ve tatlı bir düşüncedir. Ülküler kanla, fedakârlıkla, kahramanlıkla beslenir. Bir millet, ülküsüne varmak için ırmaklar gibi kan akıtır, yığınlarla can harcar. Ülkülere kanla, kılıçla, dövüşle, millî kinle varılır. Ülkü çelik yürekler, demir bilekler, sarsılmaz irâdeler, yüksek ahlâklar ister. Ülkü bir dindir. Kahramanlar ve şehitler ister.

Geçmişte birlik kurmuş, fetihler yapmış olan milletler, eski ululuğu yeniden diriltmek için uğraşmışlar. Çünkü "mazide tarihi hakikat olan şeyler, âtide de tarihî hakikat olabilirler." Ülküler, hiçbir kayıtla, hiçbir siyâsi ve insanî düşünce ile sınırlandırılamaz. Bir ülküye bel bağlamış, gönül vermiş milletlerin tarihi düşmanları vardır. O düşman milletle dostluk antlaşmaları yapılmış olabilir. Bu geçici dostlukların hiçbir değeri yoktur. Tarihi düşmanlar ancak dışişleri ba kanlarının dostudur. Milletin, asla!

Bir millet için en büyük tehlikelerden biri barış ve dostluk afyonu yutarak uyumaktır. Büyümek istemeyen millet küçülmeye mahkûmdur. Saldırmayan millete saldırılır.

Hayat bir savaşken ve onu kazanmak için mutlaka saldırmak gerekirken, millî ülkü yolunda yapılacak saldırının çirkinliğini haykırmak ya gaflet, ya ihanettir. Devletlerin sorumlu yerlerinde bulunanlar, siyâsî nezâket veya çıkar dolayısıyla böyle sözler söyleyebilirler. Fakat milletin gençliğine seslenenler, yâni öğretmenler, şâirler, gazeteciler, yazarlar ve evlerindeki gizli evrakı araştırmak tarihin, bilhassa Türk tarihinin değişmez gerçeğini bir kere daha ortaya koyacaktır.

1) İkinci Dünya Savaşı'nda Alman ve Rus işgali sırasındaki durum.

2) O zamanki nüfusu. Filistin'in bir bölümünü ve Yahudilerin kovduğu Arapları alınca, nüfusu 1.400.000 olmuştur.

(Orhun, 14. sayı, 1 Şubat 1944)

TÜRKÇÜLÜK

Türkçülük, Türk milliyetçiliğinin adıdır. Kelimenin sonundaki ek, yerine göre mensupluk, sevgi, taraftarlık gösteren bir ektir. Türkçülük de Türk sevgisi ve taraftarlığı demek olduğuna göre, kelime, yerinde kullanılmıştır. Başka milletlerin Türk taraftarlığı ve Türk sevgisi bu kelime ile ifâde olunamaz. Zaten başka milletlerin Türk'ü sevmesi de gerçekten bir sevgiye değil, geçici bir nezâkete, çıkara, siyâsî zaruretlere işarettir. Türk'ü gerçek olarak, Türk'ten başkası sevmez.

Türkçülük bir ülküdür. Ülküler, milletlerin manevî gıdasıdır. Ülküsüz milletlerin en talihlisi dahi silik ve sönük kalmaya mahkûmdur. Eğer bu millet talihli de değilse, onun sonucu yenilmek, ezilmek, hattâ yok olmaktır.

Ülküler, gerçekle hayâlin karışmasından doğmuş olan, düne bakarak yarını arayan, milletlere hız veren ve uğrunda ölünen büyük dileklerdir. Milletler, ölebildikleri kadar yaşama hakkına sahiptirler.

Türkçülük, büyük Türkeli'nde, Türk uruğunun kayıtsız şartsız hakimiyeti ve bağımsızlığı ile Türklüğün her yönden bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsüdür.

Bu ülkü, geçmişte, birkaç kere gerçekleşmişti. Büyük Türkçülük ülküsü ve inana ile yetişen gençlik sayesinde yarın yeniden gerçek olacaktır.

Türkçülük, dün bir kaynaktı; bugün çaydır. Yarın coşkun bir ırmak olacak ve önünde yabancı duygu ve düşüncelerden gelen bütün engeller yıkılacaktır.

Türkçülük, dört kaynaktan geliyor:

-Kökü çok eski olan ve Türk uruğunun şuuraltında yüzyıllardan beri yaşayan milliyetçilik;

- Tanzimat'tan sonra, Avrupa'daki milliyetçiliklere benzeyen halkçı bir hareketin bizde de tatbik olunmasını isteyen milliyetçilik hareketi;

- Devletimizin içindeki yabancı unsurların ihaneti dolayısıyla doğan tepki;

- Türklerin 200 yıldan beri çektikleri büyük sıkıntılar.

Bu dört kaynaktan gelen düşünceler birbiriyle kaynaşıp yoğrularak bugünkü Türkçülük ortaya çıkmıştır. Türkler, Türkçülük ile güçlenecek, kurtulacak, ilerleyecek, yükselecektir.

Bir millet yükselme irâdesini taşımazsa, kendine güveni olmazsa, başkalarını taklitten başka bir şey yapamazsa, geçmişiyle övünmezse, başkalarından üstün olmak istemezse, ülkü için ölümü göze almazsa, savaştan korkarsa, o millet içinden çürümüş demektir.

Bugün ülküler ve kahramanlar çağında yaşıyoruz. Geçmiş haklara dayanılarak dâvaların öne atıldığı, hesapların görüldüğü günlerdeyiz. Kan çağlayanları, kılıç şakırtıları ve gülle sesleri içinde yarının neler hazırladığım bilemiyoruz. Bu kasırga arasında, milletlerin yalnız geçmişlerin hatırlayarak millî ülkülerine yapıştıklarını görebiliyoruz.

Geçmişi olmayan yahut olup da unutan, millî ülküsü bulunmayan devriliyor.

ATSIZCILAR

İnsanlığın tarihinde büyük kasırgalar eskiden zaman zaman gelip geçerdi. Gitgide bu kasırgalar sıklaşıyor. Bu gidişle tarih, ebedi bir kasırgadan ibaret kalacak gibi gözüküyor. Bugün ayakta kalabilmek için eskisi kadar sağlam olmak yetişmiyor. Çok güçlü, çok sağlam, çok sert, çok yürekli olmak gerekiyor. Bunun da bizim için birinci şartı, Türkçülük ülküsüne sıkı sıkıya yapışmaktır. Şaşıran, ürken, sapıtan milletleri, tarih bağışlamıyor.

Türkçülük ülküsü bizden amansız bir görev ahlâkı istiyor. Subay hiç yorulmadan altı saatlik tâlimini yaptırırsa, öğretmen bıkmadan öğreticilik işini yaparsa, memur sinirlenmeden halka kolaylık göstermeye devam ederse, öğrenci her şeyden önce dersini bellemeye çalışırsa ve bütün görevlerle rütbeler arasına ne caka, ne gösteriş, ne dalkavukluk, ne de ilgisizlik olmadan bir ahenk kurulursa, aşağıdakiler yukarının buyruğunu ukalâlık saymaz, yukarıdakiler de aşağının doğru ihtarlarına kızmazlarsa, bütün karşılıklı işlerde, görüşme ve konuşmalarda ne ikiyüzlülüğe kaçan nezâket, ne de kabalığa kaçan sertlik bulunmazsa, görevin biz den istediği şey yapılmış olur.

Gerçekten Türkçü olmak kolay değildir. Her önüne gelen Türkçü olamayacağı gibi, her Türkçüyüm diyen de Türkçü olamaz.

Her Türkçü, bulunduğu yerin görevini inançla yaparsa, Türkçülük ülküsü sağlamlaşır, Türklük güçlenir.

Türkçülerin ilk işi, görevlerini, arınmış gönül ve inanmış yürek ile yapmaktır.

(Orhun, 10. sayı, 1 E.kim 1943)

ATSIZCILAR

DIŞARIDAN GELMEMİŞ OLAN TEK DÜŞÜNCE

Türkçülük düşüncesi, bu fikrin, düşmanları veya her şeyle alay etmek alışkanlığında olan prensipsizler tarafından saldırıya uğrarken, yapılan sataşmaların başlıcaları şunlar olmuştur:

1 - Bunlardan biri "Türkçülük" kelimesine olan itirazdır. İtirazcılar şöyle demektedirler: "Türkçülük de ne demek oluyor? Bunlar Türk mü satıyorlar? Sütçü, süt satan demek olduğu gibi bunun manasını da Türk satan demektir. Böyle saçma bir düşünce olur mu?"

Bu itirazın hiçbir ciddi tarafı olmadığı meydandadır. Çünkü kelimelerin sonuna gelen "ci, cı, cü, cu, çi, çı, çü, çu" eklerini, yalnız o nesnenin satılıcılığını göstermez; türlü türlü manalara da gelir. En yaygın ve geniş anlamı ise sevgi, taraftarlık, mensupluk belirtmesidir. Nitekim "cumhuriyetçi" ve "kralcı" kelimeleri cumhuriyeti ve kiralı satan değil, tamamen aksine seven, taraftarlık eden demektir. Bunun gibi "Türkçü" kelimesi de "Türkü seven", "Türk'e taraftar olan" anlamına gelir.

2 - İkinci ve pek olumsuz bir itiraz, Türkçülüğün, memleketteki başka unsurları gücendireceği fikridir. Bunun da hiçbir tutar yerin olmadığı ortadadır. Dünyanın hiçbir yerinde, yüzde on gücenecek diye yüzde doksanın kendi düşüncelerini ve çıkarlarım açıkça ileri sürmekten alıkonmak istenmesi görülmüş değildir. Bundan başka bir memleket, yalnız bir milletindir ve o milletin istek ve çıkarlarına göre idare olunur. Azınlıklar o ülkede, ancak, asıl sahiplerin millî haklarına saygı göstermek şartıyla adalet içinde yaşamak hakkına mâliktirler ve hiçbir suretle, kendi özel ve millî şartlarını, çıkarlarını ileri süremezler. Hele memleketin asıl sahiplerinin hak ve çıkarları aleyhinde hiçbir dilekte bulunamazlar. Bu takdirde vatana ihanet etmiş olurlar.

Türkiye'de, yüzde on gücenecek diye yüzde doksanı Türkçülük yapmaktan alıkoymaya çalışmak, adeta, yüzde onun manevî diktatörlüğünü kurmak demektir. Böyle bir düşüncenin ahlâkla ve kanunla ilgisi yoktur. Hiçbir türlü mantıkta da makbul bir prensip değildir.

3 - Üçüncü ve makul gibi gözüken bir itiraz, Türkçülüğün, bütün dünya Türklerini ülkü edinmesi bakımından hayâlı, boş, hattâ maceracı ve tehlikeli olması düşüncesidir.

Bu da yanlıştır. "Hayâlı" demek, asla gerçekleşmeyecek ve gerçekleşmemiş demekse, Türkçülük hayalî değildir.

Türkçülük, Türklüğün geçmişteki haklarının mirasını istemek bakımından haklı, meşru ve tarihî bir dâvadır.

Türkçülüğün istekleri, geçmişte birkaç kere gerçek olduğu için, "hayâl olmamak" gibi bir dayanağı var demektir.

Büyük millî ülkülerin hiçbirisi, gerçekleşmesi kolay işlerden değildir. Fakat hepsi birer birer gerçek olmaktadır, Hindistan ve İndonezya kaç yüzyıl sonra millî dileklerine kavuştular? Otuz yıl önce yalnız birkaç aydının kafasındaki hayal olan İndonezya bağımsızlığı nasıl gerçekleşti? Sekiz yüzyıllık bir tutsaklıktan, hattâ dilini kaybettikten sonra, İrlandalılar, nasıl kurtulup, kitaplardan kalan millî dillerini diriltmeye koyuldular? Ya hele, dilleriyle anavatanlarını da kaybedip dünyanın her tarafına dağılan Yahudiler, 2000 yıl sonra Filistin'de millî devletlerini kurup millî dillerini millî yazıları ile yazmaya başlamadılar mı? Bütün bunların yanında Türkçülük ülküsü ne kadar yumuşaktır?

ATSIZLAR

Türkçülüğün, maceracı olduğu hakkındaki iddia da hiçbir tarihî olaya dayanmamaktadır. Türkçülük, şimdiye kadar iş başına gelmiş değildir ki, maceracı olduğu denenmiş olsun. Sınır dışı ırkdaşlarını düşünmek, onların bizimle, birleşmesini veya hiç olmazsa bağımsız olmasını istemek ise hiçbir zaman maceracılık değildir. Dünyanın bütün milletleri, hattâ pek yeni devlet kuranları bile ilk iş olarak sınır dışı ırkdaşlarını düşünüyorlar. Biz de, geçmişi ve bugünü ile büyük bir millet olmak dolayısıyla, sınır dışı ırkdaşlarımızı düşünmek ve hele insan hakları beyânnamesinden sonra, onların da insan haklarından faydalanması için teşebbüslere girişmekle yükümlüyüz. Soydaşlarımızı, sistemli bir şekilde yok edenlerle savaşa hazırlanmak maceracılık değildir. Milletimizin ve insanlığın en kutlu hakları uğrunda Kore savaşma katılmak nasıl maceracılık değilse; Türklüğün, insanlığın, medeniyetin, mukaddesatın düşmanı olan Moskoflarla hesaplaşmayı düşünmek de öylece maceracılık değildir. Kore'de nasıl Türkiye savunulduysa, kendi sınırlarımızda da Türkiye, Türklük ve bütün insanlık korunacaktır.

4 - Solcular tarafından yapılan bir itiraz da, Türkçülüğün dışardan gelme bir fikir olduğudur. Güya bunu Almanlar icâd ederek Türkiye'ye sokmuşlar! Türkçülüğün ırkçılık ilkesi de, Hitler Almanyası'nın ırkçılığından alınma imiş!

Yalnız Yahudilere karşı güdülen Alman ırkçılığı ile her millete karşı bir korunma ilkesi olarak ileri sürülen Türk ırkçılığı arasında bir bağlantı bulunmadığı ve Türk ırkçılığının Alman ırkçılığından çok eski olduğu belgelerle meydandadır. Bir millî ülkünün, yabancı bir millet tarafından Türklere aşılandığı yolundaki bu itiraz, üzerinde durmaya değmeyecek kadar çürüktür.

* * *

Gerçekte ise, bugün, Türkiye'deki fikir akımları arasında yerli ve millî olan tek fikir Türkçülüktür. Faydalı veya zararlı olsun, ötekilerin hepsi dışardan gelmiştir. Komünizm, bize, Rusya'dan aktarılmış ve bir vatan ihaneti hâlini almıştır. Milletlerarası Yahudi âleti olan masonluk, Balkanlar yolu ile Türkiye'ye girmiştir. Bugün itibarda olan demokrasinin vatanı İngiltere, sonra Fransa'dır. Epey taraftarı bulunan iktisadî liberalizm ve devletçilik de yabancı köklüdür. İtalya ve Almanya'da doğmuştur. Hattâ bugün Türklerce benimsenip millî bir hâle gelmiş bulunan Müslümanlık bile aslında Türk köklü değildir.

Türk köklü olan tek fikir, tek ülkü yalnız Türkçülüktür. Bu bakımdan da millî şuurumuzun gelişmesi nispetinde büyüyecek, güçlenecek ve atılışlar yapacaktır.

(Orkun, 2. sayı, 13 Ekim 1950)

ATSIZCILAR

TÜRKÇÜ KİMDİR?

Türkçü, Türk soyunun üstünlüğüne inanmış olan kimsedir. Bilir ki, bugün görülen geri ve kötü ne varsa, hepsi, geçici bir hastalığın belirtisidir ve geçmiş zamanlarda bizi ileri götüren, zaferden zafere yürüten erdemlerin hepsi kanımızda, ruhumuzda, içimizde gizli bir hâlde yaşamakta, belirecek imkân ve fırsat aramaktadır.

Türkçü, millî çıkarları şahısların üstünde tutan, millî mukaddesata ve geçmişe saygı gösteren, görev ahlâkı yüksek olan, haksızlıklarla savaşta korkusuz bir insandır.

Türkçü, gününü gün eden veya dalkavuk bir insan olamaz. Sert yaşamaktan hoşlanır ve en büyük sertliği de nefsine karşı gösterir. Tarihimizde kahramanlık ve büyüklük bol bol bulunduğu için, bazı küçük milletlerin yaptığı gibi kahraman ve kahramanlık icadına lüzum görmeden, esasen var olanların hakkını vermekle yetinir. Böylelikle, millî kahramanlarına saygı gösterir, fakat millî kahramanların kusuru da varsa, söylemekten çekinmez ve hiçbir sebeple, kahraman olmayan kahramanlık payesi vermek. Hele Türklüğün mukaddesatını yıkanları asla bağışlamaz ve bunları bağışlayanları düşman sayar.

Türkçü, alçakgönüllü olmaya mecburdur. Çünkü kendini ileri sürmek, yaptığının karşılığını beklemek veya takdir olunmak içindir. Halbuki takdir beklemek bir bencililiktir. Türkçü, milletine bir hizmet, yaparken, bunu, beğenilmek için değil, görev bildiği için yapar ve yapacağı en büyük hizmetin bile, adı sanı bilinmeden ölüp mezarsız yatan şehitlerin hizmeti yanında pek küçük kalacağını bilir.

Türkçülük, yükselmek için değil, yükseltmek içindir. Topluluklar, fedakâr fertlerinin çokluğu nispetinde yükselir.

Türkçülük, bir fikir olduğu kadar da bir inançtır. İnanç olduğu için de tartışmasız, tenkitsiz kabul olunur. Onun tartışılacak ve tenkit olunacak tarafı temeli, esâsı değil, ayrıntılarıdır.

Türkçüler, dayanışmalı, yaşamaya mecburdur. Dayanışma, az kuvvetle çok iş görmenin tek ve değişmez çâresidir. Dayanışma olmayan yerde, için için bir çekişme var demektir. Türkçü, ülküdaşları ile olacak bir geçimsizliğin ülküye zarar getireceğini bilir.

Türkçü, hiç şüphesiz, Türk'ten olur. Fakat her "Türkçüyüm" diyen Türkçü değildir. Samimî olması ve Türkçülüğün şartlarına uyması lâzımdır.

Türkçünün en büyük görevi Türklüğe hizmettir. Bunun da baş şartlarından biri, çevresinde bulunanlara Türklük sevgisini aşılamaktır. O, yorulmadan, bıkmadan Türk soyunun üstünlüğünü anlatacak, yabancıların tehlikesini söyleyecek, Türk ahlâkının gereklerini bildirecek, barışmaz düşmanımızın Moskof olduğunu telkin edecektir.

Moskofçu komünistin vatan hâini olduğunu en iyi ve herkesten önce anlayan Türkçülerdir. Onun için komünistlerle her yerde, her vasıta ile her şekilde savaşacaklardır.

Kısacası, Türkçüler XX. Yüzyılda Türk milletinin fedakârlarıdır.

(Orkun, 3. sayı, 20 Ekim 1950)

ATSIZCILAR

TÜRK BİRLİĞİ

Dünya Türklüğü yalnız Türkiye'de kilerden ibaret değildir. Rusya, Îran, Çin, Romanya, Bulgaristan, Yugoslavya, Yunanistan, Rodos, Kıbrıs, Suriye, Irak ve Afganistan'daki Türklerin sayısı Türkiye'dekilerden daha çoktur. Mısır'da, Libya'da, Avrupa'da, Kuzey ve Güney Amerika'da, Uzakdoğu'da yaşayan ve herhalde birkaç on bin tutarında olan Türkleri de, kadroyu tamamlamak için, bu listeye sokabiliriz.

Genel istatistikler olmadığı için dünyadaki Türklerin sayısını doğru olarak bilmiyoruz. Düşmanlar, kasti olarak bu sayıyı azaltmaya çalıştıkları gibi, dostlar da körü körüne çoğalmaktadırlar.

Türkleri, eskiden beri kalabalık bir millet oldukları hakkındaki düşünceler, tarihi incelemelerin ilerlemesinden sonra, çürümüştür. Türkleri pek kalabalık gösteren şey, onların büyük siyâsî rol oynamaları ve hareketli oluşlarıdır. Gerçekte ise Türkler, bütün kırgınlara rağmen, hiçbir zaman XX. Yüzyılda oldukları kadar çok olmamışlardır.

Bugün, Türklerin sayısı hakkında en müspet bilgiye, yalnız Türkiye ve Rusya Türkleri hakkında sahibiz. 1926 ve daha sonra Rusya'da, 1927'den beri de Türkiye'de yapılan genel nüfus sayımlarından sonra yayınlanan istatistiklere göre, bugün[1], toparlak hesapla Türkiye'de, 30, Rusya'da ise 35 milyon Türk vardır. Başka ülkelerde yaşayan Türkler hakkında ise birbirinden çok uzak, türlü rakamlar ileri sürülüyor. Meselâ, Çin Türkistan'ında yaşayan Türkleri, bazıları 3 milyon olarak gösterdiği halde, bu rakamı 13, 15 hattâ 18 milyona çıkaranlar bile vardır. Türklerin sayısını çok göstermek eğiliminde olanlar, mesela Rusya'da 40 – 50 milyon Türk yaşadığını, Rusların siyâsî düşüncelerle Türkleri az gösterdiklerini ileri sürüyorlar.

Rusların, siyâsî endişelerle Türkleri az göstermek istemeleri hakkındaki iddia doğrudur. Ancak bunda da mübalağaya kaçmak yersiz bir düşünce olur. Ruslar ne kadar çalışsalar, oradaki Türkleri yarı yarıya indirip gösteremezler. Biz de kendi millî ve ırki gücümüzü hesaplarken, aşırdığa kaçmamak zorundayız. Bazılarının iddia ettikleri gibi, gerçekten 120 milyonluk bir milletsek ve buna rağmen büyük bir kısmımız tutsaksa, bu, geleceğimiz için ümit verici değil, ümit kırıcı bir durumdur. Bunu düşünerek, gerçekleri olduğu gibi göstermekten çekinmemeliyiz. Hele çocukça düşünceler uğruna, lehimizdeki gerçekleri değiştirmemeliyiz. Bu gerçek şudur:

Biz, azlık bir millet olduğumuz ve bazı sebeplerle teknikçe geri kaldığımız için, kalabalık milletlerin tutsaklığına düştük. Fakat bu azlığımıza rağmen, kendi aramızda toplanabilirsek, dünyada yenemeyeceğimiz kuvvet yoktur.

Acaba, dünyadaki Türklerin sayısı hakkında, aşağı yukarı bir rakam söyleyemez miyiz? Bunun için, her ülkedeki Türklerin sayısı hakkında en az ve en çok olarak söylenen rakamları toplamak ve bunun üzerinde biraz durup düşünmekten başka çıkar yol yoktur.

Rusya'da 80, Çin'de 18 milyon Türk olduğu hakkındaki hayâli sayıları bir yana bırakırsak, bu rakamlar şunlardır:

	En az	**En çok**

Türkiye'de	30.000.000	32.000.000
Rusya'da	35.000.000	40.000.000
İran'da	10.000.000	13.000.000
Çin'de	5.000.000	8.000.000
Afganistan'da	1.000.000	3.000.000
Balkanlarda	1.000.000	2.000.000
Irak-Suriye'de	700.000	1.000.000
Kıbrıs'ta	90.000	100.000
Başka ülkelerde	50.000	100.000
Bütün Türkler	82.840.000	99.200.000

Demek ki, Türkler en aşağı bir hesapla 82.840.000 kişi tutuyorlar. Şu halde yabancı milletlerin, Türkleri az göstermek gayretlerini de hesaba katarsak, milletimizin 100 milyonluk bir topluluk olduğunu söyleyebiliriz.

Dünya bir devler memleketi olmaya doğru gidiyor. Yüz milyonluk milletlerin kurulduğunu görüyoruz. İkinci, üçüncü derecedeki milletlerden bazıları da yaman bir hızla çoğalıyorlar. Böyle bir yüzyılda 85–100 milyonun önemi bir kat daha artar.

Yeryüzünde, ne kalabalık topluluklar bulunduğunu kavramak için, şu ülkelere bir göz atalım:

Çin 800 milyon

Hindistan 540 "

Rusya 250 "
İngiltere (imparatorluk olarak) 200 "

Amerika 220 "

İndonezya 130 "

Pakistan 120 "

Japonya 110 "

Brezilya 95 "

Almanya 70 "

İtalya 53 "

ATSIZCILAR

Fransa 52 "

Bu kalabalık milletlerden Rusya sınırdaşımız, İngiltere, İtalya ve Fransa komşumuzdur. Acaba, dünyada dev devletler kurulurken, siyâseten dağınık olan 85 -100 milyonluk Türk milletinin geleceği ne olacaktır?

Bize göre, millî programın hareket noktası bu soru olmalıdır. Bu sorunun cevabı, millî ülkümüzün adı demektir. Bu ad, "Türk birliği" sözleriyle özetlenebilir.

Her milletin, yaşamak için, bir ülküye ihtiyacı vardır. Bu ülkü, milletlere göre ayrıntılarında değişse bile, ana çizgilerinde hemen hemen bir gibidir. Çünkü şu tarihi gerçeği kimse inkar edemez ki, her tutsak milletin ilk ülküsü bağımsızlığını kazanmak, her bağımsız milletin ilk ülküsü de, henüz tutsak yaşayan kardeşlerini kurtarmaktır. Fetihler, millî ülküde üçüncü dönemdir.

Bu, kabataslak bir sınıflandırmadır. Hayata, olaylara, milletlerin özel durumlarına göre bu dönemler biraz değişebilir. Meselâ, bir milletin fetihlere başlaması için, mutlaka bütün uruktaşlarını kendi sınırları içine almış olması gerekmez. İtalya, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce millî birliğini aşağı yukarı elde etmiş ama Avusturya'da, Fransa'da, Malta'da, Tunus'ta epey İtalyan, başka milletlerin tutsağı olarak yaşıyordu. Buna rağmen İtalya, millî ülkünün üçüncü dönemi olan fetihlere başlamıştı. Habeşistan ve Türkiye ile yaptığı savaşlar bunu gösterir. Demek ki, millî ülkünün üç dönemi bağımsızlık, millî birlik ve fetihler olmakla beraber, bunlar, birbirleri içine girmişlerdir. Biri tamamlanmadan öteki başlayabilir.

Millî ülkülerde dâima bu üç dönemin varlığına, tarihten, istediğimiz kadar örnek bulabiliriz:

İrlanda, yüzyıllarca uğraşıp İngiliz tutsaklığından kurtulduktan sonra, şimdi İngiltere elinde bulunan Kuzey İrlanda'yı almak, yâni millî birliğini kurmak için uğraşıyor.

Yine İngiliz tutsaklığından kurtulan Mısır, ilk iş olarak Sudan'ı almak, sonra da bütün Arap ülkelerini kendi çevresinde toplamak dâvası ardındadır.

Almanların şimdiki dâvası, Rus tutsaklığındaki Doğu Almanya'yı kurtarmaktır. Arkasından sıra yine Avusturya ile birleşmeye gelecektir.

Finlerin, Karelya için çalışan bir dernekleri vardır.

Macarlar, Transilvanya'dan hiçbir zaman vazgeçmemişlerdir.

Yugoslavlar, çok eski zamanlarda olduğu gibi, yine bütün Makedonya'yı ve Selanik'i almak sevdası peşindedirler.

Bulgarlar, Sırp ve Yunan Makedonyaları ile Doğu ve Batı Trakya'da gözleri vardır.

Yunanlılar, Kuzey Epir'i ve Doğu Trakya'yı istiyorlar.

Yahudilerin ilk hedefi, bütün Ürdün Krallığıdır.

Suriye, Hatay'ı ve hattâ Çukurova'yı kendi toprağı sayıyor.

Afganistan, Patanlar ülkesini, yâni Pakistan'ın kuzey bölgelerini kendinde koparılmış sayıyor.

Tunuslular ile Faslılar ilk döneme ulaştılar. Şimdi, Büyük Sahra'nın bir bölümü ile Moritanya'yı istiyorlar.

Çok geri olan zenciler bile, artık bağımsız devletler hâline girdiler.

Acaba, Türkler, bu safhaların hangisinde bulunuyor?

Bunun cevabını vermek için, haritaya bir bakmak yeter: Türkler, Anadolu'daki Kurtuluş Savaşı ile ülkülerinin ilk döneminde pek parlak bir başarı gösterdikten sonra, tabi ve tarihi bir kayıtla, ülkülerinin ikinci basamağında bulunuyorlar. 1923'te gerçekleşen birinci dönemden sonra, ikinci dönem yoluna yalnız Hatay kurtarılmış, daha sonra da Kıbrıs üzerinde millî emellerimiz olduğu, kayıtlı şartlı olmakla beraber, resmen açığa vurulmuştur.

Millî birlik ve millî birlikten sonra cihan hâkimiyeti, milletin şuuraltında yaşayan bir ülküdür. Şuuraltındaki bu istek, zaman zaman şuura çıkar. Zaman iyi seçilmişse muzaffer olur. İyi seçilmemişse milletin başını derde sokabilir. Fakat bu ülkü, milletin hız ve ahlâk kaynağıdır. Bir gaye için ıstırap çeken, fakat buna isteyerek katlanan insan gibi, milletler de millî ülküleri için hesapsız fedâkârlığa katlanırlar, katlanmışlardır. Ülkü yolunda yürüyen milletler başka milletleri hem korkutur, hem de hayran bırakır. Ülkü yolunda yürüyen millet, kendisinde başka milletlere karşı mevcut aşağılık duygusunu atmıştır. Kendisine inandığı ve hiçbir şeyden korkmadığı için, düşmanlarının çokluğundan, tekniğinden ürkmez. Ölümü seven milletlere, hayat, kollarını açar. Böylelikle millî ülkü bir gün gerçekleşiverir.

Türkler vaktiyle birkaç kere birleşmişler ve mutlu olmuşlardı. Yeniden birleşeceklerdir. Milli ülkümüzün ilk maddesini: ‘‘Bütün Türkler birleşecektir" diye ifâde edebiliriz.

(Orhun, 8. sayı, 23 Haziran 1934)

ATSIZLAR

TÜRK HALKI DEĞİLİZ, TÜRK MİLLETİYİZ

Uzmanlar, yeryüzünde insanların 500.000 yıldan, belki de daha eskiden beri var olduğunu söylüyor. Fakat insanların tarih sahnesine girmesi dört beş bin yıllık bir meseledir.

İnsanlık durmaksızın ilerleyerek bugünkü durumuna gelmiş, tarih öncesindeki ırkların türlü nispetlerde birbiriyle karışmasından bugünkü ırklar doğmuş, ırklar da yine türlü sebeplerle parçalanarak günümüzün milletlerini meydana getirmişlerdir.

Bu söylediğim, insanlık tarihinin ana çizgisidir.

İnsan zekâsının gelişmesi Ölçüsünde de madde ve manâdaki her kavram için kelimeler bulunmuş, zamanla kelimelerden başka kelimeler türemiş, bazı kelimeler anlamını değiştirmiş, bazıları unutulmuş veya bırakılmış, yerine yenileri alınmış veya bulunmuştur.

İnsan olgunlaşmasının toplum hayatındaki son durağın "millet" ve "devlet"tir. "Millet", bağımsız yurdu olan teşkilâtlı bir topluluktur. Asırların kuvvetli fikir akımı olan milliyetçilik bu kelimelerden çıkar.

Son zamanlarda, solculardan başlayarak yavaş yavaş herkese, hattâ resmî şahsiyetlere de yayılan bir tabirle "millet" yerine "halk" kelimesinin kullanıldığını görüyoruz.

Komünistler "millet"i kabul etmedikleri için ve bu kelimeden ürkmeleri dolayısı ile daima "halk" kelimesini kullanırlar. Aşırı sosyalistlerde de aynı eğilim vardır. Fakat bu iki kelime eş anlamda değildir. Şemseddin Sami "halk" kelimesini "Kaamus-i Türki" adlı mühim eserinde "insanlar, cem'iyyet-i beşeriyye, umum, cemaat, güruh, kalabalık" diye açıklar. Bugünün edebî dilinde ise bu kelime "milletin bir parçası" yahut "aşağı tabakası" yerinde kullanılır, "İstanbul halkı" veya "Orta Anadolu halkı" dediğimiz zaman İstanbul'da veya Orta Anadolu'da doğan yahut oralarda yaşayan insanlar anlaşılacağı gibi "halktan yetişme" tabirleri de aynı mânâdadır. Halk= millet demek oldaydı "halktan yetişme", "halk tabakası" sözlerine lüzum kalmazdı. Herkes zaten milletten yetişme olduğu için bu türlü sözler lüzumsuz olurdu. Bundan başka "halk" yalnız o an için mevcut olan topluluktur. "Millet" ise her üç zamanda da vardır ve "millet" bir "var olma şuuru "nun da ifadesidir.

Kanunların ruhunda da bu iki kelimenin ayrılığı şiddetle göze çarpar. Kanun koyucusu millete hakareti ceza tehdidi altına almıştır. Halk için böyle bir tutum yoktur.

Türkiye'deki insanlar "Türkiye halkı" olarak alındığı zaman yalnız çalışıp kazanan, şuraya buraya giden, oturan veya eğlenen bir yığın akla gelir.

Aynı insanlar "Türk milleti" olarak ele alınınca geçmiş yüzyıllardan kopup gelen, zafer ve kültür yaratıcısı olan, gelecek için ülküsü bulunan, bunun için savaşa varıncaya kadar her fedakârlığı göze alan güçlü bir topluluk söz konusudur.

Komünistler, milletlere "yığın" diyemedikleri için "halk" diyorlar. Onlar için insanlar ham madde yığınından başka bir şey değildir. İran'daki komünist partisinin adı olan "Tûde", Farsçada "yığın" demektir. Bizdeki komünistler de bir zamanlar "Yığın" adında bir dergi çıkarmışlardı.

Komünist Çin'de yüz milyonlarca insanın Mao'nun sözlerini gece gündüz ezberlemeye zorlanması milletleri yığın, hatta sürü gibi görmenin bir şeklidir.

Çünkü halk şuursuzdur. Baştaki zorbalar neyi telkin ederse onu körü körüne yapar. Böylece iktisadî bir takım başarılar sağlanır; yollar yapılır; kanallar açılır; ağaçlar dikilir, ırmakların yatağı derinleştirilir ve bunları yaparken halk sürüsünden milyonlarca insanın ölmesine ehemmiyet verilmez.

Millet ise şuurludur. Neyi, ne için yaptığını bilir. Halk, arkasında makineli tüfekler işlediği için savaşta ileri yürür. Millet bir görev yaptığına inanarak ateşe atılır. Yaratılıştan cesur olmasa bile sırf haysiyet ve utanç duyguları yüzünden ölüme doğru gitmekten çekinmez.

Resmî bildirilerde sık sık görülen "halklarımız arasındaki geleneksel dostluk..." gibi tabirleri Türk dış işleri bakanları kaldırmalı, bunun yerine "milletlerimiz" kelimesini koymalıdır. Milletin bir pasaport meselesi olmadığı kafalara iyice sokulmalıdır.

Türk milleti nedir, kimler Türk'tür diye sorulacak.

Türk milleti, Türk kökünden gelenlerle Türk kökünden gelmiş olanlar kadar Türkleşmiş kimselerden meydana gelen topluluktur.

Türkler, Polonya Türkleri gibi tek tük istisnalarla evlerinde Türkçe konuşan, anadili Türkçe olan insanlardır.

Şuuraltında veya duygularının gizli yönünde başka bir ırkın şuur ve özleyişini taşımayan kimselerdir.

Türkçülere yedi, hatta yirmi kuşak ilerisine kadar soy kütüğü arayan kimseler diye iftira ediliyor. Tatbik kabiliyeti ve araştırma imkânı olmayan bu gibi safsatalar ancak Moskofçuların ve başka düşmanların uydurmasından ibarettir. Her zaman verdiğimiz örnekleri yine tekrarlayalım: En büyük Türkler'den biri olan Yıldırım Bayazıd'ın anası Türk değildir. Hangi Türkçü onu Türklük kadrosundan çıkarmıştır veya çıkarabilir? îstikâl Marşı şairi Mehmed Akif in babası Arnavut, ülküsü de Türkçülüğe aykırı olan ümmetçilik olduğu halde hangi Türkçü Mehmed Akif için Türk değildir demiştir?

Mesele Yıldırım Bayazıd veya Mehmed Akif kadar Türk olabilmektedir. Bir millette millî ruh yükseklerde olduğu zaman onların arasına karışan yabancıların hiçbir tesiri olmaz. Millî ruh, herhangi bir yabancılığı eritir. Fakat millî ruh arıklayınca, yabancılara karşı hayranlık başlayınca her şey allak-bullak olur. Milliyet inkâr edilir, insanlıkla hiçbir ilgisi olmayan çıkarcılar insaniyetçi kesiliverir. Her türlü konfor ve rahat içinde yaşayan milyoner çocukları, bu konfor ve rahatın zerresini bile feda edemeyecek oldukları halde komünist olur. Komünizm uygulanırsa ne o yiyeceği, ne o evi, rahatı, parayı, arabayı bulamayacağım, işçi haline geleceğini düşünemeyecek kadar ahmaklaşır.

Millet olmanın sonuçlarından biri de başka milletlere göre birçok özellikleri olmak, onlardan ayrılmak, onlara benzememek, bazen onların zıddı olmaktır. Bu benzemeyiş ve ayrılış maddî ve manevî yönlerdedir. Milletlerin ses tonundan konuşma şekline, sevdiği ve sevmediği şeylere, davranışlarına kadar birçok şeyleri birbirinden ayrıdır. Sevinç ve şaşkınlığın ifadesi bile her millette başka başkadır. Sözün kısası milletler birbirine benzemez. Birinin ak dediğine öteki kara der.

Milletler binlerce yılın geliştirip şekillendirdiği sosyal varlıklardır. Bunları ortadan kaldırarak insanları kardeş yapmak, birleştirmek, tek devlet haline getirmek, devletleri kaldırıp insanları devletsiz bir birlik yapmak Hasan-i Sabbâh müritlerine yakışır rüyalardır. Tabiatta bir yandan birleşme, bir yandan bölünme olduğu gibi sosyal hayatın kanunlarında da hem birleşme, hem parçalanma aynen mevcuttur. İnsanlık tarihine kısa bir göz atış bu birleşme ve ayrılmaların düzinelerle örneğini verir.

Şimdi, insanlığın son merhalesi olan şuurlu, inançlı ve istekli "millet" dururken onu kaldırıp yerine şuursuz, her kalıba girmeye elverişli, ham madde halindeki "halk" ı koymakta ne mânâ var?

Bu sözlerimize karşı hemen Atatürk kalkanıyla karşımıza dikileceklerini, "öyle ise Atatürk kurduğu partiye ne diye Halk Partisi" dedi diye soracaklarını biliyoruz.

Atatürk, Halk Partisini kurarken komünistlerin sinsi maksatları henüz anlaşılmamıştı. Milletleri ortadan kaldırmak için halk kelimesini kullanacakları bilinmiyordu. Atatürk "halk" demekle edebî dildeki mânâyı kastetmiş, milletin geri kalmış tabakalarını düşünmüştü. Partisiyle bunları kalkındırmayı amaç edinmişti.

Sözün kısası: Biz çobandan bilgine kadar bir bütün halinde Türk milletiyiz. Türk milleti siyasî sınırlarla ölçüştürülmesine imkân olmayan, Adalar Denizi'nden ve Tuna'dan Altaylar'ın ötesine kadar uzanan geniş dünyada yaşayan yaratıcı millettir. Bu köklü millet, bir takım maskaraların tabirleri ve taktikleriyle, dillerinin zorla değiştirilmesiyle ve bozulmasıyla, yurtlarından sürgün edilmekle bölünmez, yok olmaz.

Sürülseler de, dilleri bozulup değiştirilse de günün birimde yeni bir Bozkurt doğup Türkellerini kurt başlı sancak altında birleştirir, değişen lehçeleri tek bir edebî Türkçe haline sokar, Türk'ten boşaltılan Türk ülkelerini Türkler'le doldurur. Yoksun budunu bay kılar, azlık milleti çok eder, geri kalmışı en ileri ve üstün seviyeye ulaştırarak tarihin önüne geçilmez zaruretini gerçekleştirir.

(Ötüken, 61. sayı, Ocak 1969)

ATSIZCILAR

SAĞCI KİMDİR?

Sosyalistler ve komünistler "solcu" diye tanındıkları için, onların karşısında olanlara da "sağcı" demek âdet olmuştur. İktisadî bakışla devletçi olmayan, liberal olan, muhafazakâr olanlar sağcı sayılmış. Sol taraf, çoğunlukla dini inkâr ettiğinden dindarlar da sağcı diye gösterilmiştir.

Fakat bu tarifler eksik ve kısırdır. Son zamanlarda her şey gibi bu tâbirler de müptezel olmuş, sağ ve sol birbirine karışmıştır. Kendilerine "mukaddesatçı" diyen dindarlar milliyetçi ve sağcı sayıldığı gibi, sosyalist, aşırı sosyalist ve komünistlerin de kendilerini "Milliyetçi" diye öne sürdükleri görülmüştür.

Sağ ve sol deyimleri kabataslak ele alındığı takdirde Turancılarla İslâm birliği taraftarları sağda birleştikleri gibi, yalnız sosyal adalet kavramı düşünüldüğü anda da Türkçülerin sosyalistlerle aynı hizada olmaları gerekmektedir.

Demek ki sağ ve solu iyi anlatmak, eksiklik ve kısırlıktan kurtararak öne sürmek lâzım. Çünkü sağ ve sol yalnız iktisadî veya sosyal bakım değil, millî şuur bakımından da ele alınıp değerlendirilmelidir

Türkiye'de koyu dindarların bir takımı milliyeti inkâr ederek yalnız dinle yetinmek taraftarıdırlar. Bunlardan biri camideki vaazında "vatan için ölenler cehenneme gider. Cennete gidecekler ancak din uğrunda ölenlerdir" demiş. Şimdi, bu seviyesiz yobazla Türkçüleri aynı cephede saymak hem bir anlayış kıtlığı, hem de gerçeklere sırt çevirmek demektir. İktisadî görüşe göre sosyal adalet düşüncesi bugün hemen herkes tarafından benimsenmiş olduğundan artık millet meclislerinde partileri bu görüşe göre sıralamak asla doğru değildir.

Bizdeki dincileri ve hilafetçileri sağa koymak, Batı ülkelerindeki teamüle de aykırıdır. Hitler'in iktidara gelmesinden önce Alman meclisindeki kuvvetli Hıristiyan partisinin adı "Merkez Katolik Partisi" idi ve împaratorcu Çelik Tulgalılar partisi ile Hitler'in Milliyetçi Sosyalist Partisi, Katoliklerin sağında yer almıştı Hitler'in partisi "sosyalist" bir parti olduğu halde sırf milliyetçi olduğu için sağa sayılmış ve iktidara geçtikten sonraki tutumu ile de bütün solculara, yani sosyalistlerle komünistlere düşmanlık güttüğünü ispat etmişti.

Sağ ve solun Türkiye için en doğru tarifi, milliyetçilik açısından ele alınarak yapılabilir. Bir parti, milliyetçi olduğu nispette sağcıdır. Milliyetçilikte millî gelenekler mühim olduğundan bu türlü partiler millî ahlâk bakımından muhafazakârdır. Fakat milliyetçilik, milletin toplum ve fert olarak yükselmesi demek olduğundan milliyetçi bir parti adaletin ve servetin dağıtımı bakımından sosyalistlerin fikirlerine yakın olabilir.

Dincilik ve siyasî ümmetçilik, Türklüğü ikinci plâna itmek veya var saymamak olduğundan milliyetçiliğe aykırı yahut düşmandır. Bu bakımdan dinciler, siyasî ümmetçiler, hilafetçiler "Sağcı" olamazlar. Siyasî ümmetçiler, İslâm beynelmileli düşüncesinde olup Türklüğü İslâm topluluğu içinde eritmek malihulyasına kapılmış olduklarından beynelmilelcidirler ve her beynelmilelci gibi soldurlar.

Moskovacı veya Pekinci sosyalistlerin kendilerine "milliyetçi" demesi de hem yanlış, hem gülünç, hem de taktik icabı olduğundan yalandır. Milliyetçilik, bir milleti "millet" olmaktan çıkarıp "halk yığını" haline getirdikten sonra onun yalnız iktisadî refahını düşünmekle olmaz. Çünkü insanlarda yalnız mide değil, zihniyet ve inanç da vardır. Milliyetçilik yüzyıllardan kopup gelen manevî bir mirastır. Büyüklük duygusudur. Tarih şuurudur. Mukaddes hodkâmlıktır. Yaratılış hâsılasıdır.

Türk milleti üç bin yıldan beri vardır. Onun var oluşu, büyüklüğü, gücü, tarihe damgasını vuruşu yalnız millî karakteriyle mümkün olabilmiştir. Türklüğün büyüklüğünü veya var oluşunu Türklüğün dışındaki şu veya bu faktöre bağlamak asla doğru değildir.

Gazetelerde çok görülen, siyasîlerin dillerinde dolaşan "aşırı sağ" deyimi yanlış olarak kullanılmaktadır. Çünkü aşırı sağ diye çok defa İslâm beynelmilelcileri kasdolunmaktadır. Geçen yılın sonlarında yakalanan "Hizbüttahrir" adlı derneğin hilafetçi olduğu, Türkiye'yi şeriate göre idare etmek istediği, resmî dil olarak Arapçayı kabul ettiği açıklanmış ve başlarında bir Arap bulunan bir grup "aşırı sağcı" diye vasıflandırılmıştır.

Şimdi soğukkanlılıkla düşünülsün: Türk milletinin üstünlüğüne inanmış ve bütün Türklerin birleşip tek devlet halinde toplanmasını ülkü edinmiş Türkçülerle bu yobazlar aynı grupta nasıl toplanabilir? Yalnız Türklerden mürekkep bir devlet kurmak isteyen Türkçülerle, Müslümanları bir devlet yapıp resmî dilin Arapça olmasını isteyenler bir tutulur mu? Türk devletinin büyük makamlarında yarım kan Türklere bile tahammülü olmayan Türkçülerle başkanlarını Arap'tan seçen kişiler aynı kazanda kaynar mı?

Demek ki aşırı sağ veya sağ tâbirleri yanlış kullanılmaktadır. İdeoloji bakımından "sağ" milliyetçiliği, "sol" beynelmilelciliği temsil ettiği için sağda Türkçüler, solda da beynelmilelciler vardır, ister dünya beynelmilelcisi, isterse İslâm beynelmilelcisi olsun, Türklüğü başa geçirmeyen, ihmal eden veya yok sayan bütün düşünceler soldur. İktisadî bakımdan devletçi, sosyalist, komünist olmanın sağ ve solla ilgisi yoktur. Nitekim İkinci Cihan Savaşı'ndan önce Japonya'daki "Milliyetçi Komünist Partisi", adından da anlaşılacağı üzere milliyetçi yani sağcı olduğu gibi, bugünkü İngiltere'nin "İşçi Partisi" de adına ve iktisadî ilkelerine rağmen milliyetçidir.

İktisadî doktrinler çabuk değişir. Değişmeyen prensipler milliyetçilik ve beynelmilelciliktir. "Milliyetçilik" derken bu kelimenin asıl anlamım kastediyorum. Yoksa son zamanlarda İslâm beynelmilelcileri, siyasî ümmetçiler ve kozmopolit beynelmilelcilerle dünya vatandaşı sosyalistlerin, Moskofçuların kastettiği milliyetçiliği elbette düşünmüyorum. Aslında bunların hiçbiri milliyetçi olmayıp aksine milliyetçilik düşmanı iseler de, herhangi bir tereddüt ve şüpheye meydan vermemek için, karıştırılmasına asla imkân olmayan "Türkçülük" kelimesini Türk milliyetçiliği olarak kullanıyorum…

Sağcı biziz: Türkçüler. Sosyal adaletçi olmamız, vatanın nimetlerini turistlere değil de soydaşlarımıza üleştirmek istememiz, gerçek ahlâkın gerektirdiği adaleti sağlamayı dilememiz, solcu olmamızı gerektirmez. Türkiye'nin solcuları daha ortada yokken, Türkçü şair Mehmet Emin Yurdakul o basit şiirleriyle Türk milleti için sosyal adalet istiyordu. Bu fikir onun Türkçülüğünden doğmuştu. Kendisinden yıllarca sonra, "sömürü" nakaratına başlayan plâklar gibi, bu fikri Yahudi Marks'tan almış değildi.

Milliyetçilik, yalnızca vatandaşlık şuurundan ibaret değildir. Milliyetçilik siyasî sınırların dışında kalan soydaşları da kavrayan bir şuurdur. Bunun Türkiye'deki en açık delili Kıbrıs Türklerine karşı duyulan ilgidir. Bu ilgi yarın Moskof, Çin Acem, Arap ve diğer milletlerin pençesindeki Türklere de yönelecektir.

Milliyetçilik, "ben bu milletin sömürülen fertlerini düşünüyorum" demekle de olmaz. Bir milletin sömürülen fertlerini başka milletlerin merhametli insanları da düşünebilir.

Milliyetçilik Zenci Lumumba'ya Viyet-Kong'a destan yazıp da Özbekler'i, Tatarları, Kazaklar'ı, Kırgızlar'ı, Azerileri, Başkurtlar'ı, Türkmenler'i, Tarançılar'ı, Uygurlar'ı, Karakalpaklar'ı, Çuvaşlar'ı, Yakutlar'ı, Karaçaylar'ı, Balkarlar'ı, Kumuklar'ı, Kırımlılar'ı, Kerküklüler'i diğer Türkleri es geçmek değildir.

Milliyetçilik, Bolivya dağlarında öldürülen Arjantinli maceracı serseri Guevera için zırlayıp da sıra Kazak kahramanı Osman Batur'a gelince susmak hiç değildir.

Milliyetçi insan, eğer insansa, kendi milletinin kahramanlarına, hürriyet savaşçılarına bakar, yanar, ağlar. O zaman "sağcı" olur. Bunu yapmayıp mazisi meçhul, gayesi belirsiz, şahsiyeti karanlık insanlara sempati gösterdi mi o insan, insan değildir. En aşağısından sinir ve ruh sistemi bozuk bir hastadır.

Sözün kısası: Türkçüler sağcı olduğuna göre sol uçta komünistler vardır. Bu ikisinin arasındaki yerleri millî fikre veya beynelmilelciliğe olan yakınlık veya uzaklıklarına göre Ötekiler doldurur.

Ancak bunlar, kavramların ideolojik mânâlarına göredir. Meselenin en doğru ve hiçbir tereddüde meydan vermeyecek şekli, Türk milliyetçiliğini sadece "Türkçülük" kelimesiyle dile getirmektir.

(Ötüken, 50. sayı, Şubat 1968)

ATSIZCILAR

TARİHİN BARIŞMAZ DÜŞMANLARI

Komünizm, artık bütün dünya ve bilhassa bizim için iktisâdı bir fikir veya toplumsal bir düzen olmaktan çıkmıştır. Komünizm bugün, yalnız Moskofçuluk demektir.[1] Fransız ve İtalyan komünist partileri şeflerinden Filipin komünist liderlerine kadar hepsinin, kendi vatanları aleyhinde en utanmaz ve iğrenç bir dille söyledikleri "Kızıl ordu memleketimize girerse onunla birleşiriz" sözü, komünistin bir fikir veya parti adamı değil, Moskova ajanı, Rus casusu ve Moskofçu olduğunu ispata yeter. Tarihin hiçbir çağında insan ruhunun bu kadar sefilleştiği ve bu kadar çok vatan hâininin çıktığı görülmemiştir.

Komünizm, ruh ve seciye bakımından soysuzlaşmış binlerce casusu bulunan bir Moskof emperyalizmidir. Hırslarına sınır bulunmayan, Akdeniz'e, Atlas'a, Hint Okyanusu'na çıkmak isteyen, bütün dünyayı elde etmek hülyası ardında koşan kaba ve Moskof a yakışan bir emperyalizm… Bütün bu doymak bilmez hırsın dayanağı da dünyaya toplumsal adalet götürmek efsânesi…

Geri ve kaba İslav'ın en aşağılık kolu olan Moskof, dünyaya medeniyet ve adalet götürecek! Yıllardan beri açlar ve mahpuslar yeri olan Moskofistan, dünyaya önderlik edecek ve insanlığı ebedî mutluluğa kavuşturacak!

Bu muhteşem fanteziye gafletle inananlar olduğu gibi, gizli maksatla herkesi inandırmak isteyenler de çıkıyor. Moskof un dostluğuna inananlarla, Kurtuluş Savaşı başında bize karşı, kendi çıkarı icabı olarak gösterdiği dostluğu (!) başımıza kakanlardan daima şüphe edeceğiz. Yıllarca devam eden bir tarihin en açık ve su götürmez gerçeklerine göz yumarak Kurtuluş Savaşı başındaki kısa, geçici bir ânı "Büyük gerçek" diye göstermek isteyenler şüphe etmezsek, tarih bizden şüphe eder. Türk soyu ile Moskof sürüsünün damarlarına kadar işlemiş düşmanlığı, yirmi beş yıllık hâin propaganda ile sildik sananlar, millet önünde konuşmak şerefini ebediyen kaybederler. Milletin, Moskof dostluğu teranesine karşı gösterdiği soğuk, fakat manalı susmayı, "kabul" sayanlar, ancak düşünce hastası zavallılardır.

Bazı dışişleri bakanları, siyâsî nezâket gereği "iki millet arasındaki geleneksel dostluk" tan bahsedebilirler veya Moskof a karşı gerçekten dostluk besleyebilirler. Fakat ocakları Moskof düşmanlığı hatıraları ile canlı insanlar, buna inanmaz, aldırmaz, böyle bir dostluğu dinlemezler.

Tarihini, jeopolitiğin ve mukadderâtın düşman yaptığı Türklükle Moskofluk, hiçbir zaman barışmayacak ve bu "kıran kırana dövüş", kesin sonuç elde edilinceye kadar sürüp gidecektir. Nasıl barışabiliriz ki, Yaradan bizi zıt yaratmış, tarih bizi düşman olarak yetiştirmiş, coğrafya bizi toprağa çarpışsınlar diye yerleştirmiştir.

Biz, başkalarının bile benimsediği şanlı millî adımızı taşırken, onlar, kendilerini idare etmek üzere çağırıp başlarına geçirdikleri Norman "Rus" boyunun adını almıştır. Soyumuzun ve milletimizin adı olan "Türk" ün mânâsı "kuvvet" veya "medeni=türeli" demekken, onların millî adı İslav'ın kendi dillerindeki anlamı "köle" dir. Biz Tanrı Dağlarında doğduk. Onlar Pripet bataklıklarından fırladılar.

Biz, insanlığın tarihine ve fikir dünyasına Aristo'dan sonra "ikinci öğretmen" olarak kabul edilen Fârâbî'yi verdik. Onlar ancak Korkunç İvan'ları, Deli Petro'ları yetiştirdiler.

Moskofla dostluk yapılabileceğini sananlar, geçmişe dikkatli bir göz atmalıdır. Bizim onlarla 1798 ve 1833'te yapılmış iki ittifakımız daha vardır. Bu ittifaklar ve ittifak antlaşmalarındaki "ebedî ve sarsılmaz dostluk" vaatleri, daha sonraki kanlı boğuşmaları önleyebildi mi? Altın Ordu ve Türkistan Türklerinin Ruslarla olan uzun düşmanlık tarihini bir yana bırakıp yalnız Osmanlı Türklerini alalım. 14 savaşın yığdığı düşmanlık yükünü atmaya imkân var mı?

Osmanlı Türklerinin Moskoflarla münasebeti 1495'te, onların gönderdiği elçiyle başladı ve 1667 tarihine kadar bizim ancak 9 kere elçi yollamamıza karşılık, onların 38 kere göndermeleriyle dâimîleşti. İlk savaşımız 1639'da, yapıldı ve 1917'de, biten son savaşla beraber 1639, 1641 – 1642, 1646, 1677, 1686 – 1699, 1710 – 1713, 1736–1739, 1768–1774, 1787 – 1792, 1806 – 1812, 1827–1829, 1853–1856, 1877 – 1878, 1914–1917 tarihlerinde olmak üzere bu savaşlar 14 kere tekrarlandı. 1639 -1917 arasındaki 278 yılda yapılan bu 14 savaşın hepsi 49 yıl sürmüştür. Yani 19 yılda bir savaş! Dünya tarihinin son üç yüzyılda, başka iki millet gösterilemez ki, 19 yılda bir çarpışmış olsunlar.

Bu çarpışmalar, bu şehit vermeler Anadolu'nun taşını, toprağını Moskof düşmanlığı ile yoğurup taşırdı, Türk milleti ile Moskof sürüsü, tarihin barışmaz iki düşmanı hâline geldi. Biz, Anadolu'nun kuzey kıyılarına gelen yıkıcı poyraza "Moskof rüzgârı" dedik. Onlar, Ukrayna'nın güneyine saldıran yıkıcı lodosa "Türk dalgası" dediler. Türk kelimesinin Moskof halk dilindeki mecazî mânâsını bilmiyorum, fakat Türkçede Moskof "hâin, kötü" anlamını aldı.

Hayat var oldukça her şey zıddı ile anlaşılmakta devam edecektir. Ölümsüz hayat olmayacağı gibi, kin olmadan da sevgi olamayacaktır. Büyük insanlık hamleleri yapmak, millî ülküler ardında mı koşmak istiyorsunuz, sevginin yanına mutlaka nefreti de koyacaksınız. Türklerin millî ülküsünden mi bahsediyorsunuz, "Türk'e sevgi"nin yanında "Moskof a kin"i de yerleştirmeye mecbursunuz. Türk'ü sevmek demenin Moskof'a düşmanlık demek olduğunu, Türklüğe tapmanın içinde Moskof a kinin de yer alacağını bilmek için derin bilgiye ve düşünceye lüzum yoktur. Tarihe ve haritaya bakmak yeter.

Moskofçuluk, bütün dünyada gidebileceği en ileri sınırlara kadar gittikten sonra artık gerilemeye başlamıştır. Medeni bir dünyada, bu çılgınlık ve ahlâksızlık dini zaten daha çok ilgi bulamazdı. Tam demokratça seçim yapan ülkelerin meclislerindeki komünist sayısına bakmak, dünyadaki fikri ve ahlâki sefaletin azalmakta olduğunu gösterir. Toplumsal yapısı çok sağlam olan İrlanda, İngiltere ve Amerika'da bir tek komünist milletvekili yoktur. Toplumsal yapıları çürük olan Fransa ve İtalya'da ise, meclislerin aşağı yukarı üçte birini komünistler meydana getiriyor. İkinci Dünya Savaşı'nda her iki taraftan da ilk nakavt olan büyüklerin "Latin hemşireler" olması, bir tesadüf değildir.

"Aramızda savaş olursa Ruslara silah çekmeyiz", "babama söv, fakat Stalin'e bir şey söyleme" diyenlerini kulağımızla işittiğimiz bu fikir sapıklarının, günün birinde doğru yola geleceklerini sanmak ve başkalarına telkin etmek, ihanettir.

Moskofçulara müsamaha mı? Asla! Müsamaha, şuurlu bir gaflettir ve şuurlu olduğu için de gafletten çok ihanete yakındır. Moskofçuların niçin resmi görevlere alındığını sorduğumuz zaman: "Artık tövbekâr oldular" diye cevap veriyorlar, inanmak doğru değil dediğimiz zaman da: "Vatan çocuklarım kaybedemeyiz" vecizesiyle mukabele ediyorlardı. Ah, bu tövbekâr fahişeleri, ailenin "harîm-i ismeti"ne sokan büyük hoşgörü! Ah bu safça inanış veya umursamayış! Tövbekâr olmuş vatan çocuğu (!) Sabahattin Ali'nin akıbetini gördüler. Üç ay hapse girmemek için Bulgaristan'a kaçıyordu. Marksist düşünceli, fakat vatansever (!) bir Türk (!) şâiri (!) diye kampanya açılarak ve başta büyük vatansever insan (!) Ali Fuat Başgil'inki olmak üzere imzalar toplanarak hapisten çıkarılan Nazım Hikmet'in, hemen Rusya'ya kaçarak ve Lehçe bir soyadı alarak geberinceye kadar Türkiye aleyhinde "Bizim Radyodan neler söylediği, elbette unutulmamıştır.

Bu yurtta, Moskofçuluğu alabildiğine koruyanlardan, yıllarca: "Batı medeniyetine girdik, onları geçtik, onlara örnek olacağız" diye teraneler dinledik. Bize: "Avrupa'nın sınırları Kars'ta biter" diye deli saçmaları söylediler. Ama Avrupa, yâni Batı, yâni onların deyimiyle "akıl ve ilim" komünistliği tepelerken, onlar Moskofçuluğu Meclis'e kabineye soktular ve Türkçülüğün kökünü kazımak için de en bayağı ve alçakça iftiralarla görülmemiş bir haçlı seferi açtılar. Batıyı taklit ederken yalnız yol, okul ve fabrikaya değil, daha çok balo ve kokteyl partileri yurdumuza soktular. Moskofçulukla savaşa gelince, onun arkadan gelmesini istediler.

Tehlike olmadığım millete zorla kabul ettirmek istedikleri komünizm, Amerika'dan atomun sırrını çaldığı gibi, Türkiye'de de, Adana'daki Köy Enstitüsünde Türk bayrağım lağıma atacak kadar ileri gitti. 1948'de Milli Eğitim Bakanlığı binası ile Güzel Sanatlar Akademisi'ni kül ettiği gibi, 1949'un 11 Şubatında Amasya'daki askerî un fabrikasını, 2 Martında Nuri Paşa'nın İstanbul'daki silah fabrikasını, 10 Martında Tuzla'daki Radar Okulu'nun telsiz dâiresini, 11 Martında Adana Askerî Hastahanesi'ni, 13 Martında Çatalca'nın Dağ Yenicesi'ndeki cephaneliği, 13 Martında İslâhiye Askerlik Şubesi subay mahfelini, 26 Martında Harp Akademisinin birinci kat döşemesini, 2 Nisanda Millî Eğitim Basımevi'nin bir kısmı ile Tekirdağ Hükümet Dâiresi'ni kundaklayabildi. Ve bunların çoğunu yakıp bitirebildi.

Eski Moskofçuların tövbekâr olduklarına inananlar veya inanmış gözükenler, bu yangınlara da kontak deyip işin içinde sıyrılmasını bildiler. İşleri o kadar kolaylıkla açıklıyorlardı ki, günün birinde vatan yanıp kül olsa, yine kontak diyerek suçu elektriğe yüklemekten geri kalmayacaklardı.

Gerçekte ise, bu kundaklar, barışmaz Türk-Moskof düşmanlığının ufak görünüşlerinden başka bir değildi. Onlar bütün Türkeli'ni yakamadıkları için binaları yakıyor; bütün Türk soyunu yok edemedikleri için, yangınlarda ve patlamalarda üç beş kişinin kanına giriyorlardı. Onlar, bu toprakları elde edemedikleri için, kendilerini tutamayarak Kars'ı, Ardahan'ı, Boğazları istiyorlar ve hazırlanıyorlardı. Kafalarının içinde, karısını Baltacı Mehmed Paşa'ya gönderen Deli Petro'dan kalma bir aşağılık duygusu ve o duygunun doğurduğu kin, gönüllerinde İslav olmanın, yâni aşağı bulanmanın verdiği kaba ihtiras... Bir yandan çokluğun ve imkânların verdiği ümit... Bir yandan Türk'le şaka olmayacağını bilmekten doğan kırgınlık...

Karşı tarafta İslav sürüleri, tanklar, uçaklar, toplar ve milyonlar... Bu tarafta, berikilerine göre çok hafif silahlarla demirden ellerin tuttuğu çelik süngüler ve yüz binler... Bir de o yüz binlerin yardımcısı: Tarih, inanç ve elli milyon şehidin ruhu...

1) O tarihlerde (1950) henüz Maoculuk v.s. yoktu.

(Orkun, 5. sayı, 3 Kasım 1950)

ATSIZCILAR

MİLLİ ŞUUR UYANIKLIĞI

Millî şuur, bir milletin, kendini duyması ve bilmesidir. Hem duyguya, hem de düşünceye dayanan millî şuur, bir milletin manevî kuvvetlerinden en önemlisidir. Milletlerin hayatını koruyan dört savunma hattından en geride olanı, yâni sonuncusu ve en mühimi millî şuurdur. İnsan uzviyetinin akciğer, karaciğer, kalb ve beyin nasıl dört önemli organı ise, bir milletin de ordu, bağımsızlık, dil ve millî şuur, dört büyük kalesidir.

Bir millet, ordusunu kaybedebilir. Bağımsızlığım da kaybedebilir. Fakat dilini sakladıkça, o millet yaşıyor demektir. Dilini kaybeden bir millet ölmüş sayılır. Buna rağmen bir millet, dilini zorlayıcı sebeplerle kaybettiği halde, millî şuuruna sahipse, o millet kendisine zorla kabul ettirilen yabancı dile rağmen, gerçek kişiliğini bilir ve günün birinde bu millî şuur sayesinde, öz dilini yeniden öğrenerek gerçek benliğine döner. Bunun en güzel örneği Lehistan Türkleridir. Türkçeyi, yüzyıllardan beri unutup Lehçe konuştukları halde Türklüklerini unutmamışlardır ve günün birinde Türkçe konuşacaklardır[1].

Millî şuurun uyuşuk veya uyanık olması, milletlerin yaşama kabiliyetleriyle orantılıdır.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde, yabancı unsurların borusu ötmez. İdâre işlerinin başına, önemli yerlere yabancı soydan kimse gelemez. Orada "bilim", "millî menfaat"in emrindedir. Bilim, bilim için değil, milletin büyüklüğü ve şânı içindir.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde, millet, yabancıyı kendisinden saymaz. Yabana soydan olanlar, vatandaş ve tebaa olsa bile, yine yabana sayılır. Ona güvenilmez. Yabancılarla evlenilmez. Hele yüksek tabakada bu evlenme hiç görülmez. Kânunlar, yalnız millî menfaati korumak ve milleti yükseltmek için yapılır. Tarih, yalnız millî şân ve şeref bakından ele alınır. Geçmişe sövülmez. Yabana milletler ve kimseler millî kadroya sokulmaz. Geçmişi, mefahiri, ahlâkı, aileyi, seciyeyi, erdemi, kahramanlığı, milliyetçiliği açıktan açığa veya sinsice baltayalan yazılara, eserlere, filmlere, piyeslere, konferanslara izin verilmez. Millete hitap eden ve halkı terbiyede rol oynayan müesseselerin basma o milletten olan iktidarlı, ahlâklı ve zekî insanlar getirilir.

Millî şuur uyanık olunca iltimas, rüşvet ve haksızlık kalkar. Hizmeti olanların hizmeti inkâr olunmaz. Tarihi şahsiyetlere gerçek değeri verilir. Ne ufacık kusurları yüzünden dev gibi adamlar küçültülür, ne de gerçeğe dayanmayan büyüklükleri dolayısıyla ahlâksız insanlar devleştirilir. Avukatlar, millete hakaret etmiş yabancıların savunmasını üzerlerine almaz. Soysuzlaşmış tipler, yarı çılgınlar, millî dili doğru dürüst bilmediği halde kendini gençliğin önderi sayan manyaklar ve budalalar, gazete ve dergilerde, kendilerinden daha kuvvetli olanlara, fikir ve ülkü savunması perdesi altında, kendi cüce şahsiyetlerinin reklâmını yapamaz.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde doktorlar sahte rapor vermez. Okula gelmeyen öğrenci, hastaydım diye yalan söylemez. Millî şuurun olduğu yerde hiçbir zaman yalan söylenmez. Kadınlar ve erkekler, aşkı, millet ve vatan duygularından üstün tutmaz. Sancak kutlanır ve saygı görür, Millî renkler her yerde ululanır. Bayrak, katlanmak için bile, yere değdirilmez. Atalar mezarlarında hayvanlar otlamaz ve hele fahişeler ve yabana kam taşıyanlar orada zina yapacak kadar müsamaha görmez. Küçük büyüğün, öğrenci öğretmenin, memur amirin aleyhinde söz söylemez. Kadınlara saygı gösterilir. Kadınlar kokotlaşmaz.

Öğrenciler, millî heyecanla coşan bir yürek taşır. Fakat ciddî ve disiplinlidir.

ATSIZLAR

Öğretmenler iltimas yapmaz. Öğrenciler kopya çekmez. Herkes hakkına razıdır. Dün okula başlayanlar bugün üstadlık dâvasına kalkmaz. Görev kutsal tutulur.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde, dil kıskançlıkla korunur. Dilin kurallarını ve söz dizimini bozmaya kalkıp bunun hakkında yazı yazan çılgınlar alkışlanmaz, aksine tımarhaneye sokulur. Herkes kendi keyfince bir imla kullanmaz. Millî şuur uyanık olunca başıbozukluktan kurmay, vatan hâininden profesör, hekimden dilci, câhilden müverrih, yabancıdan vekil, serseriden ülkücü çıkmaz.

Millî şuur, bir ışıktır. Yurdu aydınlatır ve gizli köşelere sinmiş olan bütün akrepleri açığa çıkararak, karanlıkta iş görmelerine engel olur. İnsanda beyin ne ise, millette de millî şuur odur. Ciğeri, karaciğeri, hattâ bazan kalbi kurşunla delinen bir adamın yaşadığı görülür. Fakat beyninden kurşun yiyen bir insanın yaşamasına imkân yoktur. Bunun gibi, bir millet de ordusuz ve bağımsız yaşayabilir. Hattâ dilini kaybetse de ölmeyebilir. Yeter ki millî şuuru olsun.

Millî şuur, bir milletin yaşama ifâdesi, hayat kaynağı ve en kuvvetli silâhıdır. XX. Yüzyılda millî şuuru olmayan milletler yıkılmaya mahkûmdurlar.

1) Unutulmuş millî dili, millî şuur sayesinde yeniden dirilten Yahudiler ve İrlandalılarla, diriltmeye çalışan Norveçliler, XX. Yüzyılın üç milli mucizesini göstermişlerdir.

(Kızılelma, 10. sayı, 2 Ocak 1948)

ATSIZCILAR

TÜRK AHLAKI

Merhûm **Ziya Gökalp,** Türklerin ahlâkta birinci olduğunu söylerken, millî bir övünme duygusuna kapılmış değildi. Çok tarih okumuş, millî maziyi öğrenmiş ve düşmanlarımızın bizim hakkımızda söylediklerini belledikten sonra bu hükmü vermişti.

Burada ahlâkın hangi sebepler ve tesir edici şeyler altında meydana geldiğini inceleyecek değiliz. Yalnız şu kadar söyleyeceğiz ki, ahlâkın meydana gelmesinde coğrafyanın tesiri yoktur. Bu sözümüzün en büyük delili de, aynı coğrafya alanında yaşamış olan eski Romalılarla yeni İtalyanların ahlâkça birbirinin hemen her alanda zıddı olmalarıdır.

Ahlakın meydana gelmesinde en önemli sebep soydur. Bir toplumun ahlâkı, soyunun karışması ile değişebilir.

Türk ahlâkı en eski çağlardan beri toplumcudur. Yani Türklerde toplumun menfaati insanlarınkinden üstün tutulur. Bununla beraber kuvvetli şahsiyetler dâima saygı görmüşler ve topluma faydalı olmuşlardır. Ferdiyete değer vermeyen Türk ahlâkı, şahsiyete saygı göstermiştir. Milâttan önceki yüzyıllarda Kunlar, çocuklarını topluma faydalı olabilecek bir terbiye ile yetiştirirlerdi. Topluma faydası dokunamayacak kadar yaşlanmış olanlar ise intihar ederlerdi.

Askeri ruh, hayatın ve toplumun her yerinde hâkimdi. Savaşta ölmekten gurur duyarlar, yatakta ölmekten korkarlardı. Bu ihtimalle benizleri sararırdı. İslamiyet'ten önceki Türklerde İslamlığın cenneti gibi bir vaad yoktu. Böyle olduğu halde, şeref saydıkları için savaşta ölmek isterlerdi.

Bir milletin yükselmesi için birinci şart olan disiplinde eşleri yoktu. Meşhur Mete (=Motun), sadakatlerini denemek istediği askerlerine, sevgililerine ok atmayı emrettiği zaman, bu buyruğu hepsi yerine getirmişlerdi.

Doğru sözlü idiler. Kunlar'ın baş düşmanı olan Çinliler bile onların çok doğru sözlü olduklarını, o kadar ki, verdikleri sözün yeter olduğunu yazarlar.

Açık sözlü idiler. Dalkavukluğun ne olduğun bilmezlerdi. Vicdanî kanaatlerini hiç çekinmeden söylerlerdi. Hükümdarlar da bu sözleri hiç kızmadan dinlerler ve doğru bulurlarsa uygularlardı. Milâttan önce II. Yüzyılda Kun yabgusu Türkleri Çin medeniyetine sokmak istediği zaman, baş vezir buna şiddetle karşı koymuş ve sözlerini hükümdara kabul ettirmişti. Miladın VIII. Yüzyılında **Bilge Kağan,** Buda dinini kabul etmek istediği zaman, meşhur **Bilge Tonyukuk** kabul etmemiş, deliller sayarak hükümdarı caydırmıştı. Yine VIII. Yüzyılda **Bögü Kağan** Manihaizm'i devlet dini olarak kabul etmek istediği zaman, tarkanlar, yâni bakanlar, avam dini olarak gördükleri Manihaizm'in kabulüne şiddetle karşı durmuşlardı. Her ne kadar **Bögü Kağan** Tarkanları dinlemeyerek millete yeni dini kabul ettirmiş ise de, tarkanlar vicdanî kanaatlerinden dönmemişler, prensip sahibi olduklarını ispat etmişlerdi.

Mohaç meydan savaşından sonra, savaş alanını gezen **Kanunî Sultan Süleyman'ın** bir sorgusuna bir sancak beğinin verdiği cevap da doğruluk ve açık sözlülüğün güzel bir örneğidir.

Türk beğleri dalkavukluğun ne olduğunu bilmedikleri, devşirmeler ise bunda pek usta oldukları için, **II. Murad** çağından sonra memleketin yüksek mevkilerine devşirmeler gelmeye başlamış ve millî ahlâkın bozulmasına sebep olmuşlardır.

Türkler, en eski çağlardan beri kımız, şarap ve rakı içerek sarhoş olurlar, fakat ciddiyetlerini, vakarlarını asla bozmazlardı. **Ziya Paşa'nın** XIX. Yüzyılda yazmış olduğu;

Bed-mâye olan anlaşılır meclis-i meyde,

İşret, güher-i âdemi temyize mihenktir.

beyitini sanki hepsi biliyordu. Değil sarhoş olup cıvımak, sendelemek bile ayıptı.

Cengiz Han'ın oğlu **Çağatay,** bir gün, küçük kardeşi olup büyük kağanlık mevkiinde bulunan **Ögedey** ile birlikte çok içerek ciddiyete aykırı sayılabilecek bir harekette bulunmuş, ertesi gün **Ögedey'e** giderek bir gün önceki hareketinden dolayı kendisinin cezalandırılmasını istemişti.

Aksak Temür'ün de günlerce süren toylardan boyuna şarap içtiği olur, fakat ne neşeye kapılır, ne kimsenin gönlünü kırar, ne de devlet işlerinde aksaklık yapacak bir buyruk verirdi.

Türklerin cinsî ahlâkları da yüksekti. Yuva, aile ve evdeş muhterem sayılırdı. Evli bir kadına taarruzun cezası idamdı. Kadın hürdü. Kocası uzak yolculuğa gitmiş bile olsa eve gelen yabancı erkeği konuklardı. Kendisine saygı gözü ile bakıldığı için bundan bir kötülük de doğmazdı. Anadolu Yörüklerinde ve Türkmenlerinde, Türkistan göçebelerinde de bu âdet hâlâ vardır.

Eski Türklerin ahlâk ve âdetlerinin büyük bir kısmını aynen saklamış olan Türkistan Kazaklarının bazılarında şöyle bir adet vardır: Bir genç erkek evlenmek istediği kızın çadırına üç gece gizlice girer. Kızla birlikte yatarlar, kızın babası ve anası bunu sezseler bile ses çıkarmazlar. Üç gecede erkek, kendisiyle evlenmesi için kızı razı edebilirse, dördüncü günü babasına giderek kızı ister. Kandıramazsa çekilir gider. Fakat bu üç gecede en ufak bir uygunsuzluk olmaz. Erkek ve kız, birbirlerine karşı hiçbir kötü düşünce beslemez.

Bu da gösteriyor ki, Türkler hem ahlâklı, hem de iradeli bir millettir. Zaten bu ikisi, çok kere birlikte bulunur. Yaşayıp yükselmek, ahlâklı ve irâdesi sağlam milletlerin hakkıdır.

Biz bu Türk ahlâkına tam olarak sahip bulunduğumuz zamanlarda yükseldik. Yabancıların ahlâkını alarak bozulduğumuz zaman düşüp geriledik. Yükseldiğimiz zamanlar bu toprak, büyük millî dâvalar için kendilerini feda eden, yalan, iki yüzlülük bilmeyen, vicdanını satmayan insanlarla dolu idi. Niğbolu'da, 60.000 Türk, birleşik Avrupa'yı yenerken; **Yavuz,** korkunç çölleri aşarken; **Kânûnî,** boy ölçüşmek için **Şarlken'in** ordusunu ararken böyle yıkılmaz ruhlu bir topluma dayanıyordu.

Ahlâk, millet yapısının temelidir. O olmadan hiçbir şey olmaz.

(Çınaraltı, 7. sayı, 20 Eylül 1941)

ATSIZCILAR

TÜRKÇÜLÜKTE AHLAK

Türkçülüğün tarihini yazmaya kalkarsak, ihtimal ki, Milâttan önceki yüzyıllara kadar gitmeye mecbur kalırız. Fakat çağdaş Türkçülüğe baktığımız zaman, bunun tarihine kuşbakışı bir göz atmak pek kolaydır.

Türkiye'de ve dışarı Türklerde aşağı yukarı aynı zamanda doğan Türkçülük, eski çağların Türkçülüğü ile ölçülemeyecek kadar güç şartlar içinde gelişmeye mecburdu. Fakat Tanzimat'tan sonra başlayan bu hareket o kadar kuvvetli idi ki, **Şemseddin Sami** gibi bir Arnavut milliyetçisini bile tesiri içine almış ve ona ilmî ve edebî Türkçülük yaptırmıştır. Bu kuvvetli hareket, birçok engellere, ihanetlere uğramasına rağmen dâima ilerlemiş ve bugünkü dereceye varmak için pek sert savaşlar yapmaya mecbur kalmıştır.

Merhum **Ziya Gökalp,** Türkçülük fikrinin şimdiye kadar gelen ilk ve son teşkilâtçısıdır. Dağınık fikirleri sistem hâlinde toplayıp onlara çekidüzen veren ve Türkçülüğü ilmîleştiren odur. Yaşasaydı, belki, bugünkü Türkçülük daha derli toplu bir sistem hâlinde olacak ve pek hızlı yürüyen zamandan gereğince faydalanabilecekti. Fakat onun erken ölümü ve Türkçülüğü yeni bir ruhla yoğuracak ikinci bir teşkilâtçının henüz gelmeyişi, bugün bu hareketin az çok aksamasına, hiç değilse geç büyümesine sebep olmaktadır.

Bununla beraber, artık, Türkçülüğün gösterişli yürüyüşü başlamış ve inançlı bir kafile yola çıkmıştır. Bu kafile, güçlüklere ve fırtınalara uğrasa da, eski büyük Türkçülerin hayatında ve verdikleri derslerden hız ve örnek alarak ülküye ulaşacaktır. Artık bu, bir ihtimal, bir ümit, bir kanaat veya inanç olmaktan daha ileri bir şeydir. Bu, artık, tarihi mukadderattır. Tarihî mukadderatın önüne ise hiçbir kuvvetin geçemeyeceğini herkes bilir.

Eski Türkçülerin hepsinde (tabiî ki gerçek Türkçülerden bahsediyorum) belki az çok şahsî kusurlar bulunsa da, ortaklaşa bir meziyet vardır ki, o da, öteki Türkçüleri, hele kendilerinden öncekileri inkâr etmemek erdemliliğidir. Bu, ahlâki bir meseledir. Her inanç ahlâkla yürüyeceğine göre, Türkçülükte de sağlam bir ahlâkın bulunması birinci şarttır. Zaten, yeryüzünde zafere ulaşmış fikirler, dâima, doğru ve iyi olanlar değil, sağlam ahlâklı taraftarlara sahip bulunanlardır. En güzel fikri veya prensibi, en şahane ülküyü çürük bir çevreye sokun, hemen paçavraya döndüğünü, değersiz bir hâl aldığını görürsünüz. Türkçülüğün de, mukadder olan tam zaferine rağmen, daha köklü olabilmesi için, Türkçülerin ahlâkça yüksek insanlar olması lazımdır.

Türkçülük, Türk soyunun ruhunda, kanında, beyninde yaşayan hayat prensiplerinin fikir haline gelmiş bir şeklidir. Bundan dolayı da "sıra" ve "saygı" esaslarını ihmâl edemez. Türkçülerin, daha eski Türkçülere saygı göstermesi, bunun için şarttır. Sırayı, saygıyı gözetmeden çığırtkanlık edenler, hele daha eskileri, batırarak kendisini yükseltmek hayâli ardında koşanlar Türkçü değil, Türk değil, alelade insan bile olamazlar. Türk soyu, eskiyi inkâr eden, kendisine hizmet etmiş eski insanları küçük gören bir soyun olmadığı için, böyle yapanların Türklüğünden dâima şüphe eder.

Bir fikir, uzun uğraşmalardan sonra zafere doğru yürürken, onun zaferinden faydalanmak isteyen asalaklar her yerde bulunur. Bir Yahudi, ihtikara zekasıyla, nasıl, herhangi bir malın yakında değerleneceğini kestirerek onu istif etmeye kalkarsa, bu ülkü asalakları da hangi fikrin zafere doğru gittiğini dalavereci zekalarıyla anlayarak, onun çığırtkanlığını yapmaya kalkarlar. Bunlar birdenbire meydana çıkarak ortalığı gürültüye boğarlar, haykırırlar, ötekini berikini baltalarlar ve ilk önce bazı

kimseleri de kendi samimiyetlerine inandırabilirler. Fakat en adil hâkim olan zaman, bunların maskelerini sonunda indirir. O maskenin altındaki iğrenç yüzün gözlerinde parlayan âdi ihtiraslar, herkes tarafından hemen sezilir.

Bu dalavereciler çıkar ve yükselme yolunda her kalıba girerler:

Kimisi yobaz bir softa olduğu halde, lâik bir cumhuriyet kesilir.

Kimisi, zengin ve hovarda bir mirasyedi olduğu veya maiyetinde birtakım zavallı işçiler çalıştırarak onların emeğini sömüren insafsız bir sermayedar olduğu halde, komünistlik taslar.

Kimisi, menfî ruhlu bir dedikoducu olduğu halde, hükümete dalkavukluk eder.

Kimisi de, kendinden başka bir şey düşünmeyen bir dalavereci veya çirkin yüzünden Türk olmadığı anlaşılan bir gayrı Türk olduğu halde, Türkçülük rolü yapar.

Bunların hepsi, Türklük ve Türkçülük için zararlı insanlardır. Türkçülüğün, sert bir ahlâkı vardır. Türkçü kendisini mühimsemez, alçakgönüllüdür, suç yapmışsa veya yanılmışsa itiraf eder. Geçmişe ve eski değerlere bağlıdır. Eski Türkçüleri devirerek yükselmeyi düşünmez. Kalbi yalnız milletine hizmet etmek duygusu ile vurur. Bencillik davasında değildir. Her dinde ve her ahlâk prensibinde kötü olan yalan, iftira gibi küçüklüklerin yanından bile geçmez. Kendisine soy kütüğü uydurmaz ve hele babası veya dedesi şüpheli bir çevreden gelmiş birisi ise, bu şüpheyi gidermek için kendisini Anadolu'nun koyu Türk çevrelerinden birisine yamamak teşebbüsüne girişmez. Bilhassa, yıllarca çalışarak Türkçülüğe hizmet ettikten sonra az veya çok bir manevî mevki kazanmak gibi nâmuslu ve şerefli bir yol dururken, bir hamlede yükselmek için eskileri baltalamak gibi çirkin ve şerefsiz bir harekete başvurmaz.

Bunları yapan Türkçü değildir. Türk de değildir. Bu gibi insanların Türkçüler kadrosunda yeri yoktur.

(Bozkurt, 5. sayı, 11 Haziran 1942)

ATSIZLAR

GENÇLİK VE AHLAK

Milletlerin temeli ahlâktır. Ordu, bilgi, teşkilât gibi şeyler ahlâktan sonra gelir. Gerek Türk milleti olsun, gerek başka milletler olsun, ahlâkça yüksek oldukları zaman büyümüşler, ahlâk sağlamlıkları bozulduğu zaman da çürüyüp dağılmışlardır. Roma, Îran, Bizans, Îspanya'daki Gotlar, Araplar ahlâklarının bozukluğu yüzünden battılar. Dünkü Fransa, ahlâk bozukluğu yüzünden devrildi. Türk tarihinde geçirilen sarsıntıların baş sebebi de ahlâkın gevşemesidir. Her ne kadar bu gevşeme Türkümsüler, Dönmeler ve Devşirmeler yüzünden olmuşsa da, yine aynı sebepler ve aynı sonuçlar apaçık görülmektedir.

Bir milletin, özellikle gençliğin ahlâkı önemlidir. Çünkü milletin mukadderatı söz konusu olduğu yerlerde, onlar iş görecekler, kan dökeceklerdir. Gençlik, kendini saran maddî ve manevî çevrede ahlâk disiplini, ahlâk örnekleri görürse, ahlâksızlığın dâima ezileceğinden gençlik, kendisine sözle ahlâkî telkin yapıldığı halde rüşvet, iltimas, dalkavukluk, haksızlığın hâkim olduğunu görürse, işte o zaman onda ahlâk buhranı başlar.

Gençler, en çok öğretmenlerini örnek diye alırlar. Öğretmen gevşek veya ahlâksız oldu mu, gençte ilk tepkiler başlar ve bu tepkiler her şeyi inkâra kadar gider.

Öğretmen, ahlâk bakımından mükemmel bir insan olmalıdır. Yani seçkin bir zümreden olmalıdır. Halbuki bizde herkes öğretmen olmuştur. Ne ilkokul öğretmenleri için, ne de ortaokul ve lise öğretmenleri için bir karakter seçimi yapılmamıştır. Yalnız gerektiği zaman bir yoklama yapılmış, onda da çok kere haksızlık olmuştur. Kim daha çok veya kuvvetli tavsiye mektubu getirmişse, sınavı o kazanmıştır. Öğretmen olacak gençleri soy, karakter, aile bakımından gözden geçirmek gerekmez mi? Hattâ öğretmen olacak bir gencin soyu, bilgisinden daha önce gelmez mi? İşte bu önemli nokta tamamıyla ihmâl olunmaktadır. Askerî okullara girecek öğrencilerin nasıl Türk soyundan olması şartsa, öğretmenlerin de Türk soyundan olması öylece şart olmalıdır. Bundan başka, ahlâki özellikleri nedir, bazı zayıf tarafları var mıdır, öğrenci gözünde gülünç bir tip midir, bütün bunlara da dikkat edilmelidir. Halbuki bunlara hiç dikkat olunmuyor ki, sonucun ne olduğu meydandadır.

Gençlik, ahlâki bir çevre içinde yaşamalıdır, dedim. Gençlik okulda, hayatta, sinemada, kitapta, plajda, sokakta, vapurda, tramvayda daima ahlâkın hâkim olduğunu görmelidir. Gevşek bir öğretmen, kötü bir filim, zararlı bir kitap, bir plaj kepazeliği, sinsi bir yazı bazan herhangi bir gencin bu toplum için kaybolmasına sebep olabilir.

Türk gençleri, millete kötülük edenlerin tepelendiğini, büyüklere heykel dikildiğini görmelidir. Türk gençliği ata yâdigârı olan sebillerde rakı satıldığını, sinemalarda şehvet uyandıran filimler gösterildiğini, sağlık koruma yeri olan plajlarda türlü kepazelikler yapıldığını görmemelidir. Mefahiri inkâr eden, yalancı ülkülerin propagandasını yapan, aileyi baltalayan yazı, roman, makale okumamalıdır. Yoksa yalnız telkin vermekle, öğüt vermekle iş bitmez.

Millî ahlâkın mezbahası olan bar, meyhane, balo gibi yerler ve güzellik kraliçesi seçimi gibi rezaletler Türkiye'de yasak edilmelidir. Medeniyet bunlar değildir. Bunlar medeniyetin kanalizasyonlarıdır.

İstanbul'un seyyah şehri olmasını isteyenler, bunun ahlâkımızı da açacağı yaraları düşünemiyorlar. Seyyah şehri demek, bir alay yabancı ve ahlâksız zenginin keyfini yapmak için açılmış sefahat ve fuhuş yuvaları ile dolu şehir demektir. İstanbul'a para vermek, sefahat ve ahlâksızlık yapmak için bir sürü budala milyoner değil, eski tarih eserlerini görmek için ciddi bilim adamları gelmelidir. Yabancı

milyoner sefahat yaparken kaç tane Türk genci onları kıskanarak kendisini girdaba atacaktır, hiç düşünülüyor mu?

Sözün kısası: Kendimize dönelim. Ahlâk, edebiyat, musiki, giyim, zevk, yemek, eğlence, hukuk, aile, görenek, gelenek ve her şeyde millî olalım.

Milliyetçi dergiler ortalığı kapladıktan sonra, o paçavra gibi komünist şiirleri (!) ortalıkta azaldı. Bir de şu caz denilen zenci musikisi, balo denilen Avrupa rezaleti, bar denilen Amerikan kepazeliği kalksa, hele şu tercüme kanunlar yerine millî örf ve ahlâkımızdan alınmış yasalar yapılsa, yâni tam manasıyla millî olsak ne olur biliyor musunuz?

Yine dünyanın birinci milleti oluruz.

(Bozkurt, 7. sayı, 2 Temmuz 1942)

ATSIZCILAR

IŞIK

Korku ve şaşkınlık içinde yaşayan ilk insanın biricik dostu ışıktı. Çünkü onun sayesinde yiyeceğini bulabiliyor, onun yardımıyla düşmanlarından kurtuluyordu. Işıksızlık onun için korkunç bir şeydi. İnsan muhayyilesinin bulup yarattığı, nesilden nesile geçirerek günümüze kadar ulaştırdığı ne kadar fena, yabanî, tehlikeli şey varsa hepsi karanlıktan doğmuştu.

Eski büyük dinlerin bazılarında kâinat, ışık ve karanlık diye iki büyük parçaya ayrılıyor, iyi ve güzel olan her şey ışıktan doğuyor, iyilik yapan ve insanları yaratan Tanrı da ışık Tanrısı sayılıyordu.

Ayın ve yıldızların yüzyıllardan beri her milletin şiirinde yer almasına sebep, karanlık geceleri aydınlatmaları idi.

Dünyanın en büyük şâirlerinden biri olan **Goethe,** ölürken, "biraz ışık, biraz ışık" diye yalvarmıştı.

Hâkim, fâtih ve teşkilâtçı oldukları kadar şâir ve sanatçı da olan Türkler; buzlu bozkırların fecri yeleriyle sıcak çöllerin serabını görüp bilen Türkler, ışığa başka milletlerden daha az değer biçemezlerdi. Işık, bu seçkin soyun dilinde de işlendi ve maddî anlamını aşarak manevî bir mânâya da kuvvet verdi: "Aydınlanmak", "ışıklanmak", "nurlanmak" şimdi fazla olarak kalbin ve fikrin gelişmesini, büyümesini, olgunlaşmasını da anlatan kelimeler olarak Türkçede yer aldı.

Işığın Türklerdeki en güzel ve manâlı hâli destanlara aksetmiştir. Gökten inen ilâhi bir ışık vardır ki, indiği yere, Tanrı'nın Türk soyuna vergisi olan olağanüstü bir tesir yapar, ışığın tesiriyle doğan çocuk veya onun nesli millî bir kahraman olarak Türkleri, zafer ve şeref ufuklarının birinden ötekine doğru doludizgin koşturup tarihe şanlı sayfalar yazar. Türk destanlarındaki "kurt" ve "ışık" Tanrı'nın Türkleri yükseltmek için gönderdiği vâsıtalardır.

Bugün yine gökten inecek bir ışığa ihtiyacımız var. Ancak üçte biri bağımsız olan 65–70 milyonluk büyük Türk milleti, tarihin hiçbir çağında bugünkü kadar, böyle bir ışığa muhtaç olmamıştı.

Yoksulluk ve hastalıkla, düşmanların kıyıcılığı ile yabancıların iftirası ve sinsiliği ile millî şuurun kaybolması ve millî kültürün, o kültürü korumaya memur edilenler tarafından kasti olarak baltalanması ile tehlikeler içinde kalan Türk milleti, ilâhi ışığa hiçbir zaman bu kadar muhtaç olmamıştı.

Artık destan çağı geçmiş. Artık gökten mucizeli ışık inmez. Bugünün mucizeli ışığını gökten değil, kitap ve dergilerin satırlarından beklemek lâzımdır. Bunu biliyoruz. Yine biliyoruz ki, birçok kitap ve dergilerin satırları mucizeli ışığı değil, felâketli ve kızıl tutsaklığı getirmek için yazılıyor.

Şimdilik şu kadarını söylüyoruz:

Bizim yeni "Altın Işığımız" ancak felaket ve tutsaklık hazırlayan bu yazılar, millî şuurun selinde boğulduğu zaman inmiş olacaktır.

(Altın Işık, 1. sayı, 15 Ocak 1947)

BÜYÜK ADAM

Millete ve vatan bağlılık bakımından birkaç türlü vatandaş vardır. Bunların başında kahramanlar gelir. Hiçbir karşılık beklemeden kendisini her zaman millet ve vatan uğrunda harcayabilenler, kahraman vatandaşlardır. Bu birinci sınıfın sayısı oldukça azdır.

İkinci sınıfı iyi vatandaşlar teşkil eder. Bunlar tek başlarına ve her zaman kendilerini -kendi istekleriyle- feda edemeseler bile, iyi bir ad bırakmak bahasına kendilerini feda edebilen kimselerdir. Kutlu görevler için, ülküler için kendilerini harcayan bu iyi vatandaşlar, yanlarında kendilerine benzeyenleri gördükçe cesaretlenir ve birinci sınıfa yaklaşırlar.

Üçüncü sınıf, kendilerin feda edebilecek yaratılışta olmamakla beraber, başka her hususta fedâkârlığa katlanabilen, hattâ kendisini feda etmek gerektiği zaman, bu fedâkârlığa hiçbir istek duymadığı halde katlanan, yâni kaçmayı düşünmeyen vatandaşlardır.

Dördüncü sınıf, vatan ve millet için ancak başka bir kazanç karşılığında fedâkârlık yapabilen, fakat hiçbir zaman kan fedâkârlığına girişemeyen ve kan fedâkârlığından kaçınmak için her çareye başvuran, her hileyi yapan kötü bir sınıftır.

Bir de hâinler vardır ki, onlardan bahsetmeyi lüzumsuz buluyorum. Hafızaları biraz yormakla, bunun birçok örneğini başrolü oynayan büyük adamlar, ancak ilk iki sınıftan çıkmıştır.

Gerçekten büyük adam olanı ayırmak pek de kolay bir iş değildir. Çünkü şahsiyetleri tarafsız olarak incelemeye engel çok şeyler vardır. Bu engellerin başında propaganda gelir. Propaganda kötüye kullanıldığı zaman o kadar fena şeydir ki, bazan büyük adamları değersiz kimseler olarak gösterdiği gibi, bazan da alelade kişileri büyük adam diye tanıtabilir. Hele, tek taraflı propaganda nice gerçekleri ortadan silmektedir. Bereket versin ki, bir propaganda, asıl gerçekleri hiçbir zaman sonuna kadar gizleyemiyor. Doğru olan şey er geç ortaya çıkıyor.

Meselâ, Osmanlı sadrazamlarından **Gedik Ahmed Paşa,** büyük fetihler yapmış büyük bir vezir gibi gösterilir. Bu yanlış telakki iyice yerleşmiş, hatta şâir Yahya **Kemal** "Gedik Ahmed Paşaya Gazel" diye güzel bir şiir bile yazmıştır. Fakat gerçek hiç de böyle değildir. **Gedik Ahmed**'in fetihleri diye gösterilen şeyler, muhteşem ve yenilmez Osmanlı ordusu ile bazan savaşsız, bazan kısa bir savaşla elde edilmiş ve küçücük devletlere karşı kazanılmış ucuz başarılardır.

Değersiz **Gedik Ahmed,** haksız yere böyle şişirildiği gibi, **II. Abdülhamit** de haksız yere küçültülmüş, müstebit, zâlim, hattâ hâin gibi gösterilmiştir. Bu da İttihatçıların propagandası sonucudur. Halbuki son zamanlarda yapılan bazı ciddî ve ilmî yayınlar, **Sultan Abdülhamit,** lehinedir. Henüz şahsiyetinin değerini tam mânâsı ile bize bildirecek bir kitap yazılmamış olmakla beraber, şimdiden şu gerçeği kabul edebiliriz ki, ittihatçılık dokuz on yılda mahvettikleri imparatorluğu 33 yıl dağıtmadan tutabilmiş olmakla, Abdülhamit büyük bir iktidar sahibi olduğunu göstermiş ve aleyhindeki yayınların haksız olduğunu ispat etmiştir. Hele kanlı oyunlara asla girmemesi de, kıyıcı olduğu hakkındaki iddiaları çürütecek bir delildir. Bundan başka, mevkiinin sorumluluğunu iyi kavramış bir kimse idi. İstanbul'a yürüyen ve içinde düzenli kuvvetlerden çok Rumeli'nin türlü soylara mensup başıbozuk döküntüleri bulunan Hareket Ordusu'nu dağıtmak, **Abdülhamit'in** elinde idi. Fakat saltanatını korumak için bile olsa, buna yanaşmadı. Paşaları, çok kuvvetli muhafız kıtalarını Hareket Ordusu üzerine yürütmek için izin istemişler, fakat o, halîfe olmak dolayısıyla Müslüman'ın Müslüman'ı kırdıramayacağını söyleyerek bunu reddetmişti.

Gedik Ahmet ile **II. Abdülhamit** örnekleri, tarihin birçok ünlüleri üzerinde uygulanınca malum telakkilerden başka türlü sonuçlar alınacağı muhakkaktır. Bundan başka tarihteki şahıslardan hangisinin büyük olduğunu araştırırken zaman, çevre ve imkan şartlarım asla gözden kaçırmamak gerekir. **Yavuz Sultan Selim,** acaba, Balkan Savaşı'nda pâdişâh olsaydı ne yapabilirdi? Belki hiçbir şey yapamaz, belki pek az şey yapardı. Fakat davranışları ve uğraşmaları ile büyük adam olduğunu her hâlde ispat ederdi. Bundan dolayıdır ki, büyüklüğü, başarı derecesiyle ölçemeyiz. Başarı, zamanın, yerin, çevrenin, daha önce o şartlan hazırlayanların, biraz da tesadüf ve talihin işidir.

Osmanlı pâdişâhlarından **Genç Osman,** hemen hemen hiçbir şey yapamamıştır. Bununla beraber pek büyük bir şahsiyettir. Çok önemli planları vardı. Şehit edilmeseydi, bugünkü Türkiye'nin manzarası bambaşka olacaktı.

O halde, hangi şahsiyetlere büyük adam demeli? Bunun esasları şunlardır:

- Büyük adam, her şeyden önce iyi niyet sahibi adamdır. İcraatındaki amiller, toplumun yükselmesidir. Kendisinin bir çıkar kaygısı yoktur.

- Büyük adam, her devirde erdem ve meziyet diye tanınan vasıfların birçoğuna sahip olan adamdır.

- Büyük adam, özel hayatında da yüksek ve temiz olan adamdır. Birtakım meziyetleri olan reziller, hiçbir zaman büyük adam değildir.

- Mevkii için milleti feda eden değil, aksine, gerektiği zaman millet uğrunda mevkiini, hattâ hayatını verebilen adam büyük adamdır.

- Gerçekleri görebilen, acı gerçeklere cesaretle bakabilen, haksızlık bilmeyen adam büyük adamdır.

- Sözü ile işi arasında zıtlıklar bulunmayan, yalan ve hileden payı bulunmayan adam büyük adamdır.

- Büyüklüğün şartlarından biri de zekadır. Ahmaklardan büyük adam çıktığını tarih kaydetmemiştir.

- Adam seçmesini, her işin ehlini bul m asım bilen adam büyük adamdır.

9 -Büyük adam olmak için ailevî şartlar da vardır. Her aileden büyük adam yetişmez. Soysuzlaşmış, çürümüş, morfinman veya alkolik aileler den büyük adam çıkmaz.

10 - Büyük adam, şeref hususunda çok titizdir. Verdiği sözden asla dönmez. Bu hususta, **Hindenburg** misâli çok manâlıdır. **Mareşal Von Hindenburg,** Almanya cumhurbaşkanlığına seçileceği zaman, o aralık Hollanda'da sürgün hayatı yaşayan **Kayzer Wilhelm'den** müsaade almış, subay çıkarken imparatora sâdık kalacağına dâir ettiği yeminle cumhurbaşkanı olmak arasında ahlâkî bir tezat görerek onun fikrini sormuştur. **Hindenburg, Kayzer Wilhelm'in,** üzerinden yemin şartını kaldırması üzerine cumhurbaşkanlığını kabul etmiştir. Sözüne bu kadar sâdık olan adam, elbette büyük adamdır.

11 - Büyük adam, sorumluluktan kaçmaz. Balkan Savaşı'nda Edirne'yi savunan merhum **Şükrü Paşa,** kahramanca dövüşüp de tutsak düştükten sonra, adı bütün dünyayı tuttuğu hâlde, kendisini yine sorumlu saymış, esirlikten döndüğü zaman kendisinin "divân-ı harp"e verilmesini istemiştir. **Şükrü Paşa** da bunun için büyüktür.

Sözün kısası, büyük adam pek seyrek yetişir. Bir millet için büyük adam yetiştirmek ne kadar büyük bir mutluluksa, yetiştirememek de o kadar büyük bir felâkettir. Bundan daha büyük ve korkunç olan felâket ise, alelade adamları büyük sanacak kadar gafilleşmektir.

(Özdeyiş, 6. sayı, Mart 1947)

ATSIZCILAR

TÜRKÇÜLÜĞÜN ÖNEMLİ MESELELERİ

Türkçülük, bütün Türklerin tek devlet hâlinde birleşerek, her bakımdan bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsüdür.

Bunun değişmeyen iki unsuru vardır: Soyculuk, Turancılık.

Soyculuk, ilk önce bir millî savunma vasıtasıdır. Türkeli'ndeki azınlıkların, kendi aralarında gizlice yürüttükleri, soy şuuruna karşı bir korunma tedbiridir. Türkiye'deki Selanik dönmeleri, Türkleşmemek için yüzyıllardır gizli tedbirler alırlarken, hiçbir kültürü ve geçmişi olmayan birtakım küçük millet ve cemaatler Soyadı Kanunu'nun kesinliğine rağmen, kendi soyadlarını dahi saklayıp soyculuk yaparken, Yahudiler, İsrail'in gerçek vatanları olduğunu türlü şekillerde ispat ederken, Türkler de hiç şüphesiz devletin gerçek sahibi olarak bazı tedbirler almakta haklıdırlar.

Soyculuk, aynı zamanda bir sağlık koruma meselesidir. Karışmak, dâima, üstün olanın aleyhine olduğundan büyük meziyetler sahibi Türklerin, bu meziyetlerden yoksun soylarla karışmaları hâlinde ortaya çıkan melezlerde Türk'ün bazı büyük meziyetleri kaybolmakta, onların yerini diğer soyların iptidaî vasıflarından bazıları tutmaktadır. Birer müspet ilim olan antropoloji ve rasyolojinin ortaya koyduğu bu gerçeklerden, siyâsî düşüncelerle vazgeçemeyiz. Bilim ve gerçek, siyâsetin oyuncağı olamaz.

Soyculuk, en nihayet, bir tarihî şuur meselesidir. En eski Türk devletlerinden başlayarak, kısa ömürlü cumhuriyet devrinin sonuna kadar gördüğümüz binlerce örnek, devlette önemli mevkilere getirilen yabancıların ihanetlerini göstermektedir.

Türkçülere soyculuğu değişmez bir prensip olarak kabul ettiren işte budur. Ancak, bu soyculuk, soyculuğun ne olduğunu bilmeyen veya bilmemezlikten gelenlerin ileriye sürdüğü gibi, insanları ölçüden ve laboratuvar muayenelerinden geçirerek hangi milliyete mensup olduklarım tâyin anlamına gelmez. Hemen hemen her soy, başka soylarla karışmıştır. Bundan bir şey çıkmaz. Çünkü tabiat bir süre sonra melezliği temizler. Fakat bir soy durmadan başka soylarla karışmakta devam ederse, bir zaman sonra, bir daha düzelmemek üzere bozulur.

Soyculuk tehlikelidir diye bağıranlar, dünyadan haberi olmayan zavallılardır. Dünyanın her yerinde, hattâ soyculuk düşmanlığını bizdeki gafillere aşılayan İngiltere ve Amerika'da bile mükemmel birer soyculuk vardır. Amerikalılarla İngilizlerin soyculuk düşmanı gözükmeleri, İkinci Dünya Savaş'ında Almanların yaptığı ırkçılık dolayısıyladır. Almanlar, kendi soylarının üstün olduğunu iddia edip, bazı haklı yayınlar Amerikalılarla İngilizlerin karışma yüzünden düştükleri güçsüzlüğü gösterince, Anglosaksonlar, siyâsî rekabet ve kıskançlık sebebinden soyculuğa düşman kesilmişlerdir. Fakat onların düşman olduğu soyculuk, resmî ve açık Alman ırkçılığı olup, gizli ve Örfî Anglosakson ırkçılığı değildir.

Kunlar ve Gök Türkler çağında saraylarımıza giren Çin prenseslerinin ihanetleri, artık bugün herkesin bildiği bilgiler hâline gelmiştir. Osmanlılar devrinde, **Kânûnî Sultan Süleyman** gibi büyük bir pâdişâhı küçük düşüren hareketler, İslav asıllı **Hürrem Sultan** yüzündendir.

Soyculuk aleyhinde bulunanlara şunu sormalı: Kendilerini Çingene ile bir tutarlar mı? Bir Çingene ile evlenirler mi? Çingene bir gelin veya damat kabul ederler mi?

Evet derlerse mesele yok. Hayır derlerse, soy ayırımı yapıyorlar demektir. Onların yalnız Çingenelere karşı yaptığı ayırımı, Türkçüler, başkalarına karşı da yapmaktadırlar.

Soyculuk, Anadolu Türklerinin içinde örf olarak yaşamaktadır. Köy ve kasabalarda, kaç yıl ve hatta yüzyıl önce oraya gelmiş olan bir yabancının bugünkü torunları hala yabancı sayılır. Tamamen Türkleşen, Türkçeden başka dil bilmeyen ve kendisini başka bir millete mensup saymayan bu türlü insanlara dahî yabancı gözle bakmak Anadolu Türklerindeki kuvvetli soy şuurunu gösterir. Demokrasinin bir "çoğunluk isteklerinin gerçekleştirilmesi sistemi" olduğu unutulmamalıdır.

Türkçülüğün ikinci unsuru olan Turancılık, bütün Türklerin birleşmesi düşüncesidir. Bugün dünyada belki 60, belki 65, belki de 70 milyon Türk var. Geniş bir vatana yayılmış olan bu Türkler, geçmişte muhteşem rol oynamış, hareketli, kabiliyetli bir millettir. Sebebi her ne olursa olsun, başka milletlerin hakimiyeti altına düşmüş olan ve Türkleri bir tek devlet halinde toparlamak düşüncesi kadar haklı ve akla uygun ne olabilir? Dünyadaki bütün milletler, yabancı hâkimiyeti altında kalmış olan milletdaşlarım kurtarma gayesini güderken, Türkler neden aynı dileğin ardından koşmasın? Yaratılıştan devlet kurucu olan Türkler için bu kadar büyük bir devleti kurup yaşatmak, hayâl değildir. Tren, otomobil, uçak telgraf, telefon ve radyo olmadığı çağlarda bile, Türkler, büyük devletler kurup onları yüzyıllarca yaşatmışlardır.

Dünyanın bütün Türkleri, Türkiye'ye Kabe gibi bakıyor. Türkiye'nin kendilerini bir gün kurtaracağı efsânesi aralarında yaşıyor. Yalnız anayurtta ve zulüm altında yaşayan Türkler değil, medenî ülkelerde yaşayan Türkler de buraya hasret çekiyor.

Bir süre önce Finlandiya Türklerinden bir genç kızla tanışmıştım. Gümrükte ve başka yerlerde gördüğü güçlüklere rağmen Türkiye'yi çok sevmişti. Finlandiya'da 1000 kadar Türk yaşadığını, hepsi zengin ve bolluk içinde olan bu Türkleri, kendilerine çok iyi muamele eden mert ve asil Fin milletini sevmelerine rağmen Türkiye'ye gelmek istediklerini, Finlilerle asla evlenmediklerini, en büyük korkularının Türkçeyi unutmak olduğunu, Fin - Rus savaşında şehit olan altı yedi Türk'ün, Finlandiya Türklerinin en seçme ve kültürlü gençleri olduğunu söylemişti.

Bütün Türkleri kurtarmak millî hakkımızdır. Millî hakkımız olmasa bile bize karşı duyulan bu büyük sevgiden sonra, insanlık görevimiz hâline gelmiştir. Milletleri büyülten şeyler, millî ve insani hareketlerdir. Zulüm altında inleyen tutsak Türkleri kurtarmak için yapılacak fedâkârlıktaki ihtişam o kadar parlaktır ki, Türklüğün ölmezliğinin senetlerinden biri olacaktır.

Hiçbir ülkünün ardında olmayarak, yalnız yiyip içmeyi düşünmek ve yalnız bugün için yaşamak, insanlara hiçbir şeref vermez. Bu kadarını hayvanlar da yapar, insanlık, ülkü için, yarın için yaşamak, bu uğurda fedâkârlık etmek ve ölmektir. Ölümden hayvanlar kaçar. İnsan, şeref için ve muhteşem saydığı bir gaye için ölmesini bilen yaratıktır.

Turancılık, bizimle akraba olan milletleri, yâni Moğol, Mançu ve Korelileri, hatta Finler ile Macarları da birleştirmek ülküsü değildir. Turan kelimesi bilim dilinde bazan Ural-Altay anlamında da kullanıldığı için Turancılığın Ural-Altaycılık olduğu düşüncesine saplananlar da olmuştur. Fakat hiçbir Türkçü, böyle bir gaye gütmemiştir. Bizim Turancılığımız, Türk'ün tarihi vatanı olan ve çoğu hâlâ Türklerle dolu bulunan ülkeleri bağımsızlığa ve Türkiye ile birliğe kavuşturmaktır.

Demek ki, Türkçülük, bütün Türklerin birleşmesini ve Türkçülüğün yabancı soy etkilerinden korunmasını istiyor. Burada Türkçülüğün millet ve vatan tariflerinin ne olduğu meselesiyle karşılaşıyoruz. Başka bir deyişle, Türk kimdir ve Türklerin vatanı neresidir?

Türk, her şeyden önce, Türk soyundan gelen insandır. Türk soyundan gelince de, pek ender bazı istisnalar bir yana, o insanın Türkçe konuşması ve Türk kültürünü taşıması gerektir.

Türk oldukları halde anadillerini kaybetmiş olan Polonya - Litvanya Türklerini, Türkçe bilmiyorlar diye Türklük kadrosundan çıkaramayız. Bunlar soy bakımından da, duygu yönünden de Türk oldukları için, günün birinde kendi istekleriyle Türk dile kadrosuna gireceklerdir.

Bazan, yabancı ülkede doğup anasını babasını kaybettiği için Türkçeyi unutanlar da vardır. Türk olduğunu bildikçe, bu gibileri de Türk'tür. Bir felâket yüzünden Türkçeyi kaybedenleri Türklükten çıkarmak başka bir felâket yüzünden bağımsızlıklarını kaybederleri Türklükten çıkarmakla eşittir ki, buna kimsenin hakkı yoktur.

Türkleri, bir millet olmaları için, geçmişte mukadderat birliğine, tarih birliğine ihtiyaç yoktur. Türkiye Türkleriyle Türkistan Türkleri uzun zaman ayrı mukadderata sahip olmuşlardır. Bundan, onların ayrı milletler oldukları anlamı çıkmaz, Onlar, günün birinde yine aynı mukadderata sahip tek millet olacaklardır. Anadolu ve Azerbaycan Türkleri de uzun zaman ayrı yaşamışlardır. Fazla olarak Anadolu, Türkistan ile İdil-Ural, ile Türkiye (yâni İlhanlılar ile Altın Ordu) bazan şiddetle çarpışmışlardır. Hele mezhep kavgaları yüzünden Anadolu ve Azerbaycan Türklerinin vuruşmaları pek acıklı olmuştur. Fakat bütün bunlar, Türklerin tek millet olmasına engel değildir. Bugün tek millet olduğundan kimsenin şüphesi olmayan Anadolu Türklerinin, vaktiyle Osmanlı-Karaman, Osmanlı-Akkoyunlu halinde yüzyıllarca boğuşmaları, nasıl onların sonunda tek millet hâlinde birleşmelerine engel olmamışsa, yarın da öteki Türklerle Türkiye'nin birleşmesi ve kaynaşması, önüne kimsenin geçemeyeceği tarihi bir zarurettir.

Türkler, aynı tarihî mukadderata sahip değiller gibi gözüküyorsa da, bir bakımdan bu mukadderata sahip oldukları da söylenebilir. Çünkü ayrı siyâsî parçalar hâlinde Türklerden herhangi birinin başına gelen faciadan, biraz sonra ötekiler de müteessir olmuşlardır. Meselâ, Kazan Hanlığının yıkılışı Türkistan'ın yıkılışına yol açmış, Kırım'ın çöküşü Türkiye'ye ağır kayıplara mal olmuştur.

Bununla beraber, Türklerde, tarihî mukadderat meselesinin şuurlu bir şekilde mütalâa olunduğunu gösteren olaylar da vardır. Meselâ Türkiye, Kırım'ın kurtarılması için 1786-1791 savaşını yapmış, **Sultan Aziz** de aynı denemeyi tekrarlamak üzere kuvvetli bir donanma hazırlamıştır. Doğu Türkistan'da Çinlileri kovan **Atalık** Gazi **Yakub Beğ,** Türkiye'yi metbû tanımıştı. Sözün kısası, bugün Türklerin mukadderatı birdir ve geçen her yıl bu mukadderat birliğini biraz daha kuvvetlendirmektedir. Bundan başka, bizim de imza koyduğumuz Birleşmiş Milletler insan Hakları Beyânnâmesi'ndeki **"milletlerin hür ve bağımsız yaşama hakkı"na,** Türkler, geçmişleri, kabiliyetleri, coğrafî önemleri ve nüfusları bakımından, başka milletlerden daha çok lâyıktırlar. Başka milletler, koydukları imzanın şerefi için, bizim bu hakkımızı kabule mecburdur.

Milleti yapan unsurlardan biri de din olduğuna göre, Türklerin dini üzerinde de durmaya mecburuz. Hiç şüphe yok ki, Türklerin dini Müslümanlıktır. Eski dinimiz olan Şamanlıktan da bazı unsurlar alarak bir Türk Müslümanlığı hâline gelen bu din, on yüzyıldan beri bizim millî dinimiz olmuştur. Bununla beraber Türk olmak, için mutlaka Müslüman olmaya lüzum yoktur. Çünkü bugünkü Türkler arasında birkaç yüz bin şaman, birkaç yüz bin Hristiyan ve hattâ birkaç bin Musevi Türk (Karayımlar) de vardır. Din ayrılığı yüzünden bunları Türklükten çıkarmaya hakkımız yoktur. Zaten, Hristiyan Türkler olan Gagavuzların Türkiye'de yerleşenleri, çoğunlukla Müslüman olmuşlardır. Onlar bunu, Türklüğün vazgeçilmez bir şartı saydıkları için yapmışlardır.

Öyle görülüyor ki, bir Türk birliği gerçekleştiği takdirde, bütün bu şaman ve Hristiyan Türkler Müslüman olacaklardır. Onun için onları şimdiden zorlamaya bir mecburiyet yoktur.

Eskiden Türkler arasında bir ayrılık konusu olan Sünnîlik-Şiilik meselesi de artık bahis konusu sayılamaz. Bunların hepsi Müslüman Türk'tür ve Müslümanlığı anlayıştaki içtihat farkları, artık Türkler arasında ikilik doğuramaz.

Bu Türklerin oturdukları yerler Türk vatanıdır. Türklerin devamlı devlet ve medeniyet kurduğu, Türk hâtıraları ile dolu ülkeler yurdumuzdur ve bize aittir. Bu ülkelerin herhangi birinden Türklerin zorla sökülüp atılması bu hakkımızı kaybettirmez. Meselâ Kırım Türklerinin yok edilmesi veya Doğu Rumeli Vilâyeti Türklerinin sürülmesi, hiçbir mânâ ifade etmez.

Yahudiler, tam bir Arap ülkesi haline gelen Filistin'den nasıl Arapları sürerek orada bir Yahudi çoğunluğu yaptılarsa, biz de aynı şeyi yaparak bize âit olan toprakları mutlaka Türkleştirmek zorundayız.

Türkçülüğün değişmeyen yönü, soyculuğu ile Turancılığı ve bunun sonucu olarak da Türk milleti ve vatanı üzerindeki düşüncedir.

Bu iki temelde bütün Türkçüler birleşmiştir. Bunun dışında kalan meseleler, meselâ iktisadi, toplumsal ve hukukî görüşler. Türkçülerin ilerde halledecekleri meselelerdir. Bu meseleler üzerindeki Türkçü düşünceler değişebilir. Çünkü zamanla herhangi bir iktisadî veya toplumsal düşünce çürütülebilir. Fakat soyculuk ve Turancılık asla değişmeyecektir. Çünkü bunlar Türklüğün Türklük olması için gerekli şartlardır. Tıpkı bir insanın havaya ve yiyeceğe olan mutlak ihtiyacı gibi... Bir insanın elbise ihtiyacı yaza, kışa, geceye, gündüze göre değişebilir. Eğlencesi de sinemaya, ava gitmek veya içki içmek şeklinde olabilir. Fakat havaya ve yiyeceğe ihtiyacı hiçbir zaman değişmez. Soyculuk ile Turancılık, Türklüğün havası ve gıdasıdır.

Türkçülüğün kendisine has bir dünya görüşü vardır. Gerçekçi olan Türkçülük **"yaşamak için kavga"** yasasının sonuna kadar devam edeceğine inandığından, askerliğe karşı saygı duymakta ve soyumuzun asker millet olmak geleneğini geliştirme amacını gütmektedir. "Artık savaş olmayacak" gibi uyuşturucu telkinleri, millî savunmamızı gevşetmesi bakımından aleyhindeyiz. Dünyadan savaşı kaldırmak düşüncesi, yüzyıllardan beri denenmiş, fakat tutmamıştır. "Roma Barışı" denen sözde barış sisteminin büyük kırgınlarla, askerî hazırlıkla, zorbalıkla sağlanmış, fakat hiçbir zaman ömürlü olmamış bir sistem olduğu unutulmamalıdır.

Gerçek askeri erdemlerin diriltilmesi ve ruhlarda kökleşmesi taraftarıyız. Askerlik, kalıp işi değil, rûh işidir. Fakat kalıbın da ruha uygun olması şarttır.

Bize fenalığı dokunmayan milletlerin, fikirlerin ve insanların dostuyuz. Fakat hayatın yalnız sevgiyle yürüyeceğini sanmanın büyük bir gaflet olduğuna inanıyoruz. Dünyada her şey, zıddı ile birlikte vardır. Bundan dolayı sevgiyle birlikte kin de bulunacaktır. Türkçülük, bir bakıma göre de, **'Türklük düşmanlığı düşmanlığı"**dır**.**

Soyumuza, devletimize, yurdumuza, mukaddesatımıza, şerefimize fenalık etmiş olan her millete, her dine, her rejime, fikre, topluma, kişiye düşmanız. "Kinimiz dinimizdir!".

Varlığımızı korumak, haklarımızı almak için her zaman çarpışmaya mecburuz. Çarpışmaya mecburuz demek, asker olmaya mecburuz demektir. Askerlik, çarpışma bilimidir. Yaşamaya hak kazanmak bilimidir. Bu bakımdan tek gerçek bilim odur. Başka her bilim ve fen onun yardımcısıdır.

Türkçülük "disiplinli millet" taraftarıdır. Disiplinli millet demek, fertlerin devlete, devletin de fertlere zarar vermeyeceği karşılıklı hak ve görevler sistemini kabul etmiş millet demektir.

Disiplinli millet tipinde istibdat ve zorbalık olmadığı gibi hürriyet sarhoşluğu da yoktur. Disiplinli millette, milletin ahlâk, gelenek, şeref ve isteklerine aykırı hiçbir şey yapılmaz. Disiplinli millet, hayat telakkisi, mukaddesatı, zevki, bayramı, kederi ve hattâ kılığı ve takvimi belli millet demektir.

Türkçülük, Türklerin her bakımdan Türkleşmesi taraftarıdır. Bu sınırlar içinde yabancı bir şey kalmayacaktır. Kayıtsız şartsız Türk kültürü hâkim olacaktır. Bu bakımdan Türkçülüğün kendine mahsus bir dil, tarih ve alfabe telâkkisi vardır.

Arınmış ve geliştirilmiş bir Türkçe istiyoruz. Dil kurultaylarına âit bilim dışı yadigârlar temizlenecek, fakat bu arada elde edilmiş olumlu sonuçlar saklanacaktır.

Bu alfabe Türkçeyi yazmaya ve geliştirmeye elverişli değildir. Buna, Türkçeyi yazmak için gerekli dört beş harf eklenecek, böylelikle Türkçe, bir zenci dili durumuna düşmek talihsizliğinden kurtulacaktır.

Türkçüğün tarih tezi, eski milletleri ve hele Anadolu'da yaşayanları Türk saymak komedisinden tamamen uzak, bilim çerçevesi içinde millî bir görüştür: Türk tarihi Orta Asya'da Milattan önce XII. Yüzyılda "Şu" veya "Çu" larla başlayan bir tarihtir. Bu tarih, Mançurya'dan Kırım'a kadar uzanan bir anayurtta XI. Yüzyıla kadar sürmüş, XI. Yüzyılda Türkiye dediğimiz Anadolu, Suriye, Irak, Azerbaycan ve Horasan'dan meydana gelmiş ikinci bir anavatan kurulmuştur. Türkçülük bakımından Aksak Temür - Yıldırım Bayazıd kavgası, bir kardeş kavgasıdır. Türkçülük bakımından Türkiye tarihi Selçuklu, İlhanlı ve Osmanlı hâkimiyetlerinin, şimdi de cumhuriyetin devam ettirdiği tarihtir. Tarihimizin Osmanlı çağı diğer iç ve dış gelişmelerle birlikte Türk soyunun devşirmelerle iç savaşı şeklinde mütalâa olunacaktır.

Türkçülük, Tanzimat'tan sonraki tarihimizin yeniden ele alınarak gerçeklerin ortaya çıkmasını ve yalancı kahramanların gerçek yerlerini almasını ister.

Türkçülük, bütün fantezilerden uzak bir ciddiyet taraftarıdır. Devlet ve millet hayatında fantezilerin millet aleyhinde olduğuna inanmıştır.

Türkçülük, Türk soyunun tarihî geleneğine dayanarak, kadın hususunda hür düşüncelidir ve kadına saygı beslemektedir. Ancak, kadının koket derecesine düşmesine de şiddetle karşıdır. Kadına saygı beslemek, onu erkekle kayıtsız şartsız eşit tutmak anlamına gelmez. Tanrı'nın ayrı yarattığı iki cinsi bir tutmak, tabiat yasalarına aykırı bir davranıştır. Kadınların her türlü önerimi yapmalarına ve bazı durumlar dışında her mesleğe girmelerine taraftarız. Fakat aile yapısının korunması bakımından kadının her şeyden önce analık ve evdeşlik görevini yapmasını isteriz.

Türkçülük, memlekette toplumsal bir adalet olmasını ister ve gerçek adaletin toplumsal olduğu inancındadır. Millet fertlerini sağlık, geçim ve gelecek bakımından tatmin etmenin milliyetçilik şartlarından olduğu meydandadır.

Türkçülüğe göre Moskof bizim barışmaz düşmanımızdır. Bu düşmanlığı tarih, mukadderat ve jeopolitik yaratmıştır. Siyâsetle ve yalanla bu düşmanlık kaldırılamaz. Onun için Türk soyunun hayatında yürütücü âmillerden biri olarak, zaten saklı bir halde yaşayan Moskof düşmanlığının millette beslenmesine taraftarız. Sevgiler gibi düşmanlıklar da milletleri diri ve ayakta tutar. Türk dışişleri bakanları arasında Moskoflarla dostluk edebilirler. Türk milleti için böyle bir şey düşünmek millî menfaatler aleyhinde düşünmektir.

Moskof, bizim soy düşmanımız olduğuna göre, Moskof emperyalizmi olan komünizm de en tehlikeli düşmanımızdır. Komünizm, Moskofluğa mal olmuş bulunduğundan, ona taraftarlık vatan hainliğidir. Türkçülük bakımından en alçak vatan hâinleri olan komünistlerin yok edilmesi şarttır.

Masonluğu da düşman sayıyoruz. Masonluk, kökü dışarıda olan gizli bir cemiyettir ve milliyetçilikle bağdaşamayanların başvurduğu Türkçülük düşmanı bir teşekküldür. Başlangıçta, Yahudilerin millî çıkarlarını gizli olarak korumak için kurulmuş, zamanla milletlerarası bir hâle gelmiştir. Savaş hâlinde bulunan iki millete mensup masonların, kendi devletleri aleyhine olsa bile birbirlerine yardım etmek mecburiyetinde olmaları, bu zümrenin bütün milliyetçiliklere ve bu arada Türk milliyetçiliğine de düşman olduğunu göstermektedir. Onlar, gizlice her yere el atıp orayı ele geçirmeye çalışmakta ve bunu başarmaktadırlar.

Siyonizm, Yahudi soyunun rahatını ve mutluluğunu, dünya milletlerinin huzursuzluğunda arayan teşkilâtlı ve insanlık düşmanı bir fikirdir. Kendisini, bir devletin millî ülküsü göstermek yolundaki gayreti, emperyalist isteklerini gizlemek içindir. Birinci Dünya Savaşı'nda, her türlü kılığa girerek Filistin cephesindeki ordumuzu arkadan vuran ve düşmana casusluk eden Siyonistlerin ortaya koyduğu korkunç gerçek, Türkçüleri bu akıma karşı da her zaman uyanık ve tedbirli bulunmaya zorlamıştır.

Komünizm, Siyonizm ve masonluk, Türkiye'de bir saç ayak halinde Türk düşmanlığı yapmaktadır.

Türkçülüğün ana meselelerini ele aldığım bu yazıyı bitirirken, genç Türkçülere de bazı tavsiyelerde bulunmak isterim:

Bugünkü şartlar içinde Türkçülerin yapacağı hareketlerin başında, hepsinin, kendi meslek alanında çalışarak yükselmesi gelir. Her Türkçü, kendi mesleğinin en yüksek derecesine veya rütbesine erişebilmek için ciddî ve sistemli şekilde çalışmalıdır. Başarı gösteremeyenler bezginliğe kapılmamalı, gerekirse meslek değiştirmeli, kendilerinden ümit kesenler, arkadaşlarının yükselmesine yardım etmelidir. Yükselmeye çalışmakta tutulacak yol, masonların başvurduğu gibi birbirlerini haklı haksız destekleyerek lâyık olmadığı yere yükselmek gibi şerefsizce bir yol değildir. Ehliyet göstererek yükselmenin şerefli yoludur.

Her mesleğin faydası ve önemi olmakla beraber Türkçüler, en çok Harb okulu'na, Mülkiye'ye ve öğretmen okullarına girmelidir. Öğretmenlerin öğrencilere yapacakları milliyetçilik telkini ile memleketin geleceğine nasıl hâkim olduklarını söylemeye lüzum yoktur. Subaylar da kısmen öğretmendir. Bundan başka bizim yurdumuzda millî mukadderata hâkim olan en önemli zümre subay sınıfıdır. Mülkiye'den çıkarak kazaların, vilâyetlerin başına geçmek, Türkçüler için önemli bir hizmet fırsatıdır.

Türkçülerin düşüneceği ikinci mesele bir aile kurarak memlekete gürbüz ve Türkçü çocuklar yetiştirmek olmalıdır. Bunu anlayarak genç yaşında evlenen ve çok çocuk yetiştiren Türkçülerin epey fazla oluşu, ümit verecek, iç açacak bir durumdadır. Dâima çok çocuk ve gürbüz çocuk yetiştirmek prensibinin önemi üzerinde uzun uzun konuşmaya lüzum yoktur. Türkçüler, evlenecekleri kızın sağlık ve soy durumuna ve bu hususta aşka tutsak olmamaya dikkat etmelidir. Bu türlü ihmallerin kısa ömürlü evlenmelere yol açtığı Örnekleriyle sabittir.

Türkçüler teşkilâtlanmak, bunun için de her zaman en güçlü milliyetçi teşekkülün çatısı altında toplanmalıdır. Bu teşkilâtta geçimsizlik göstermemeli, benlik dâvası gütmemelidir.

Her Türkçü, kendi çevresini uyarmaya ve aydınlatmaya çalışmalıdır. Bulunduğu şartlar içinde nasıl bir Türkçülük yapacağını kestirmek, o Türkçünün zekâsına ve kabiliyetine kalmıştır. Lüzum görürse milliyetçi teşekküllere ve kişilere sormalı, soramazsa vicdanına danışarak hareket etmelidir.

Yanlışlar samimiyetle itiraf olunmalı, bir daha yapılmamasına çalışılmalıdır.

Genç Türkçülerin çoğunda bir millî kültür eksikliği bulunduğu gözden kaçacak gibi değildir, imlâ yanlışları ve ifâde bozuklukları bunu açıkça gösteriyor. Bu eksiklerin giderilmesine uğraşmak lâzımdır. Millî kültürü zenginleştirecek eserleri okumak, hattâ mümkünse eski harfleri öğrenmek faydalıdır. Eski harflerle yazılmış eserler hâlâ büyük bir hazine halinde kapalı olarak durmaktadır.

En önemli bir mesele de Türkçülerin kendi aralarında bir veya birkaç sandık kurmalarıdır. Gayet az paraların birikmesiyle başlayacak olan bu sandıkların ilerde akla, hayâle gelmez faydalar sağlaması mümkündür. Damlaya damlaya göl olduğu unutulmamalıdır. Bu sandıklar, Türkçüleri, mâli güçlüklerden koruyacağı gibi, Türkçü yayınlara da yol açar.

Bu tavsiyelerimin hepsi ehemmiyetsiz şeylerdir. Fakat zamanla bunlardan önemli sonuçlar doğması beklenebilir.

Türkçülük, ağır fakat sağlam bir şekilde ilerliyor. O, meselâ Almanya'daki nasyonal sosyalizm gibi kısa bir zamanda birdenbire büyüyerek iktidara geçen akımlarla ölçülemez. Ağır ağır ilerlemesi, sağlam ve gürbüz olacağının teminatıdır.

Uğrunda çalışanlar, ıstırap çekenler ölenler bulundukça, Türkçülük, mutlaka zafere erişecektir. Yabancı hakimiyetler altında kınlan, sürülen milyonlarca soydaşımızın bulunması, bize görevimizin büyüklüğünü ve şerefini hatırlatsın.

Zevk ve safa içinde yaşamak, içkiyle dünyayı hoş görerek zevk kadınları ile mest olmak, şehvet içinde kendinden geçmek de vardır. Turanı kurtarmak için yapılacak kutlu savaşta yığın yığın topraklara serilmek de vardır. İsteyen onu, isteyen berikini seçer.

Hayat ve ölüm... Bunların ikisi de güzeldir. Fakat esas ve ebedî olan ölümdür. Öteki bir rüya kadar geçici ve aidatladır. Büyük ve esrarlı kâinatın bağrında yatmak.. İşte bizim nasibimiz budur. Bu nasibimizi almadan önceki kısa rüya âleminde kendimizi Ölüm kadar ebedî bir fikre vermek ve fikir uğrunda harcamak gibi yüksek bir ülküye kaptırmaktan şerefli ne olabilir? Bu ölüm, bizi, gayemize, Tanrı Dağı'nda bekleyen ataların ruhuna ve Tanrı'ya kavuşturacak şanlı ve güzel bir ölümdür. Bu ölümün güzelliği ile içki ve şehvet içindeki hayatın çirkinliğini düşünmek, gerçeği anlamaya da yardım edecektir.

Ülkü yolunda ölenlerin, ebedî karanlık içinde kaybolurken hafızalarda bir ışık gibi parlamaları güzel, fakat hafızalardan ve gönüllerden de uzakta bulunarak karanlıkla bir olmaları ondan da güzeldir.

Yaşamak, sadece kısa bir an yaşamaktır. Ölüm ise, kâinatın ebedîliğinde, hâtıralarda ve gönüllerde yüzyıllarca yaşamak yahut hâtıralardan ve gönüllerden de silindikten sonra sonsuzlukta sonuna kadar yaşamakta devam etmektir.

Yaşamak hakkından vazgeçmek ne kadar güzel; hatırlanmadan, gönüllerden silinerek, unutularak yaşamak ondan da ne kadar güzeldir. Fakat eserine imza koymamak, ülkü uğrunda ad bırakmadan silinmek her şeyden daha muhteşemdir.

Birleşmiş Milletler ülküsü uğrunda Kore'de şehitler vermek güzel şey, fakat Türkleri birleşmiş görmek için Kafkasya'da, Azerbaycan'da, Türkistan'da, Altay'larda can harcamak şaheser bir şeydir. Türkçülük, din gibi derin, tasavvuf gibi mistik bir sistemdir. Ondaki ihtişamı ve bu uğurda ölmekteki ululuğu ancak ruhunda istidat olanlar duyabilir.

Türkçüler! Sıkı saflar halinde birleşerek ve başka her düşünceyi geride bırakarak, ateş yağmuru altında döküle döküle, fakat bir an durmadan Moskof'a karşı Köprüköy saldırısını yapan Türk alayı gibi ülküye

doğru ilerleyiniz. Bu ilerleme sırasında düşenlere bakmak için bile bir an kaybetmeyiniz. Onları mukadderata, tarihin şeref yaprağına ve Tanrı'ya bırakarak yürümekte devam ediniz ve en büyük kahramanlığı yapsanız bile en küçük karşılığını beklemeyiniz.

Tanrı Türk'ü korusun.

(Orkun, 68. Sayı, 18 Ocak 1952)

ATSIZCILAR

TÜRK MİLLETİ'NE ÇAĞRI

Milletimiz Orta Asya'daki hayatının en eski yüzyıllarında atı ehlileştirmek suretiyle mesafeleri kısaltmayı bilmiş, böylelikle geniş bölgeleri kontrol etmek imkânım bularak büyük devlet kurmak başarısını sağlamıştır. Başka milletler ancak şehir devletleri kurabilirken, birçok şehirleri de içine alan bu devletler, Türklerde cihan hâkimiyeti ve büyük ülkülere bağlanma düşüncelerini doğurmuştur.

Hun, Göktürk ve Osmanlı imparatorlukları bu büyük ülkünün sonucu olup cihan tarihinde bunlarla kıyaslanabilecek devletler olarak yalnız Roma ve Abbasiler gösterilebilir.

Milletimiz, tarihinin her devrinde büyük devlet sahibi olmuş ve 1918 yılma kadar, en güçsüz zamanlanınız da dâhil olmak üzere, Türkiye dâima büyük devlet sayılmıştır. Fakat Birinci Dünya Savaşında yenilip topraklarımızın yansını elden çıkarmamız üzerine, Türkiye, artık büyük devlet olmak vasfım kaybetmiştir. Toprağın yüz ölçümü, nüfus, tarih, askerî güç, bilim, sanayi gibi türlü faktörlerin sonucu olan büyük devletlik bugün Amerika, İngiltere, Rusya, Fransa, Almanya, Japonya, Çin, Hindistan, Brezilya ve Kanada'nın elindedir Cumhuriyet devrine kadar milletimiz, bilinen ve görünen düşmanlarla mücâdele ediyordu. Bu düşmanlar bazı devletlerle kendi tebaamız olan bazı Türk olmayan unsurlardır. Fakat cumhuriyetle birlikte, iş değişti. Devlet ve tebaa olarak düşmanlarımız azaldığı hâlde yepyeni bir düşman, Türk milletini, tarihinin en büyük tehlikesiyle karşı karşıya getirdi. Şimdiye kadarki düşmanlarımız, Türkiye'nin bazı parçalarını istemekle yetiniyorlardı. Sevr Barışında bile, ordusuz da olsa, küçük bir Türkiye bırakılmıştı.

Fakat yeni düşman böyle değildir. Yeni düşmanını plânlı hedefi Türkiye'nin topyekûn yok edilmesidir. Bu düşmanın adı komünizmdir.

Yeni düşmanın tehlikesi, gizliliğinden ve saf insanları aldatacak düşüncesi, kanaati olmayan insanlar, o konu hakkında yapılacak propagandaya kendilerini kaptırabilirler. Bu insan yaratılışının gereğidir. Bu kendini kaptırma, karşı bir propaganda ile düzeltilmezse daha da tesirli olur. Kimine refah ve zenginlik, kimine tatmin edilmemiş cinsi isteklerin doyurulması, kimine büyük insanlık ülküsü diye anlatıp gösterilen komünizm, birçok saf insanları avlayabilir. Bütün bunlar Türklük yapımıza indirilmiş birer darbedir.

Türkiye'nin kalkınması dâvası aynı zamanda onun tekrar büyük devlet olma davasıdır. Bu sebeple, millî dâvayı sadece servetin daha âdilâne dağıtılması diye almak, millî ruhu anlamamak hatta onu inkâr etmek demektir. Çünkü servet dâvası yalnız maddeye ilişkin olmamakla insanî ihtiyaçların tamamını ifâde etmekten uzaktır. Madde ile birlikte mânâ da olmalıdır ki, Türk toplumu ihtiyaçlarını karşılamış sayılsın.

Yalnız servet ve refah bir topluma bahtiyarlık getirmez. Olsa olsa hayvanı bir rahatlık getirir.

İsviçre çiftliklerindeki inekler de ahır, yem, bakım mükemmelliği yönünden refah içindedirler. Fakat bahtiyar sayılamazlar. Çünkü bahtiyarlık ruhî nazlarla duyulan her hâldir ve yalnız insanlara mahsûstur. Rûh dediğimiz manevî değer yalnız insanlarda vardır.

Yirminci yüzyılda müspet ilmin ve batı medeniyetinin ışığı altında, medeni milletlerin ve toplumların dine bütün varlıklarıyla sarılmış olduklarını görüyoruz. Çünkü Tanrı inancı ve dolayısıyla din, fert olarak da, millet olarak da vazgeçilmez manevî ve ahlakî büyük bir dayanaktır. Bu sebeple, bugünkü Türk dünyasının dayandığı iki esaslı temelden birisini teşkil eden İslâm dininin, millî varlığımızın ayrılmaz bir parçası olduğuna inanıyoruz.

İnsanı hayvandan ayıran özellikler utanma, ülküye bağlanma ve bir iman ve fikir uğrunda ölebilme hasletleridir. Utanan insan suç işlemekten ve ayıplanmaktan sakınır. Ülküye bağlanan insan maddî sıkıntılara şikâyetsiz katlanır. Bir iman ve fikir uğrunda ölen insan da kendisinden sonra geleceklerin terbiyesinde olağanüstü rol oynar. Bunların madde ile ilgisi yoktur.

Türkiye'nin kalkınmasını düşünürken, fertlerin yalnızca refahını düşünmek, memleketi kuvvetlendirmeye yetmez. Refah içinde ve ileri bir memleket, ahlâk ve fikir bakımından da üstün değilse, yıkılmaya mahkûmdur. Fertlerinde bir fikir için ölmek hasleti bulunmayan milletler, düşman saldırışı karşısında ölmekten kaçınacakları için, o refahtan hiçbir hayır gelmeyecektir.

Hâlbuki Türkler, yüzyıllar boyunca, büyük devlet kurmak ülküsünü taşımış bir millet oldukları için, onları kalkındırmak aynı durumdaki başka milletleri kalkındırmaktan daha kolaydır. Fedakârlığa dayanan kalkınma hamlesini, Türk milleti birçok milletlerden daha hızlı yapabilecek kabiliyettedir. Fakat yüzyıllar boyunca kudretli önderler tarafından idare edilmiş olan Türk toplumu, tarihinin, her çağında olduğu gibi bugün de büyük kılavuzlar istemektedir.

Millî şuur ve gurura mâlik liderlerin en büyük faydası, toplumu aşağılık duygusuna düşmekten korumaktır. Bir millet büyük iş yapabilmek için, kendisinin büyük millet olduğu inancını duymalıdır. Atatürk devrinde, Türk milleti nüfus, servet, teknik ve kültür bakamından, bugüne göre çok geride olmasına rağmen manevî güç bakımından kudretliydi ve onun içindir ki, kendisinde her tehlikeyi yenebilmek inanç ve kuvveti bulunuyordu.

Hâlbuki önderler ve aydınlarda aşağılık duygusu olursa, o milletin kalkınmasına imkân yoktur. Çünkü kalkınma hamlelerinin boşuna olacağı kuruntusu ruhlara işlenmiş, gönüller ümitsizlikle dolmuştur.

Zafer hiçbir zaman, mahvolduklarını sananlar tarafından kazanılamaz.

Kalkınma hamlesi hiç şüphesiz bilim metodları ile olacaktır. Fakat milletimizin toplum ve fert psikolojisiyle tarihî, millî gelenekleri, toplumsal yapısı da hesaba katılmazsa, bilim metodları ile davranış başarıyı sağlayamaz. Çünkü nasıl ilaçlar, aynı hastalığa tutulmuş insanlar üzerinde aynı tesiri göstermiyorsa, bilim metodu da her toplum üzerinde aynı sonucu vermeyecektir.

Bilim metodu, ön düşüncelerden sıyrılmayı da emreder. Bu sebeple Türk milletinin siyâsî rejiminin ne olması gerektiği hakkında açıkça konuşmanın zamanı da gelmiştir. Rejimler gaye değil, milletlerin saadeti için birer vâsıtadır. Bu sebeple milletler, tarihleri boyunca bazan rejim değiştirmişlerdir. Bir bakıma rejim, milletlerin elbisesidir. Şahıslar gibi milletler de zaman ve mekâna göre elbise giyerler. Sıcak bölgeler için pek uygun olan ketenden göğsü açık bir elbise, soğuk iklim bölgelerinde nasıl insanın ölümüne sebep olursa şu veya bu rejim de bazan bir milletin çökmesini hazırlayabilir.

Bugün içinde bulunduğumuz siyâsî ve toplumsal şartlara göre bize uygun gelen toplum elbisesi, yâni rejim, demokrasidir. Milletimizde bu fikir günden güne yerleşip kökleştiği gibi, birlikte hareket etmeye mecbur olduğumuz müttefiklerimizin rejimi de budur.

Fakat demokratik rejimde kalmaya kararlı oluşumuz, demokratik olmayan eski tarihimizi ve bize övünç veren kahramanlarımızı saygı ile anmamıza asla engel olamaz. Çünkü geçmişini hor gören bir millet, ancak şerefsiz insanlardan kurulu bir topluluk olabilir.

Şunu da gözden uzak tutmalıyız ki, demokrasinin başarılı olması, toplumdaki millî şuurun kuvvetiyle orantılıdır.

Türk milletinin kalkınması derken, bu harekete, gönülleri heyecanla çarpıştıracak ve yurttaşları fedakârlığa ve hattâ kahramanlığa sürükleyecek bir anlam vermek için kalkınma hedefinin Büyük Türkiye olması birinci şarttır. Kültürü, bilimi, tekniği ile birlikte ahlâkı ve erdemi ile de ileri ve üstün olacak Türkiye... Yoksa sadece refah ve zenginlik için yapılacak hamlenin, bir ticâret evi hareketinden farkı yoktur.

Devlet ile ticâret kurumu başka başka şeylerdir. Ve devlet olmayı ticâret kurumu olmakla karıştıran topluluklar, dâima başkalarının gölgesinde yaşamaya ve ilk darbede yıkılmaya mahkûmdurlar.

Devlet sahibi Türkler olarak siyâsî sınırlarımız dışında kalan Türklere karşı ilgisiz kalamayız. En küçük, güçsüz ve yeni devletlerin bile sınır dışı soydaşlarına karşı ilgisi varken, henüz bağımsız bile olmayan Cezayir, ne Sahra'da, ne de kıyılardaki Fransız sermayesine ve çoğunluğuna karşı bir hak tanımazken, tarihin en büyük imparatorluklarını kurup birçok milleti idare etmiş bir toplum olarak, siyâsî sınırlarımız dışındaki Türkleri düşünmek vazifesinden asla geri kalamayız.

İmzamızı attığımız Birleşmiş Milletler Anayasasına dayanarak, siyâsî sınırlarımız dışındaki Türklerin de bağımsız olarak ve yabana hâkimiyetinden kurtulmak dâvalarım desteklemek hem millî borcumuz, hem de insanlık görevimizdir. Henüz yamyamlık devresini bile bütün bütün atlatmamış olan toplumların devlet kurma hakkı tanınırken, medenî ve üstün kabiliyetli millet olan Türklerin şurada burada tutsak hayatı sürmelerini kabul edemeyiz. İyi çalışan ve şuurlu ellerde bulunan bir Türk hâriciyesinin, bu hakkı bütün dünyaya tanıtacağından eminiz.

Bugünkü çok tesirli silâhlar karşısında savaşı istememekle beraber, artık bir daha savaş olmayacak diye yapılan propagandalara inanmayız ve bu propagandayı, bizi gevşetmek için yapılmış bir düşman hilesi sayarız. Askerî hazırlıkların alabildiğine arttığı bir dünyada, dünyayı karıştıran hâin kuvvetler tasfiye edilmedikçe, savaşın dâima yapılacağına inanmış olarak, milletimizin askerlik geleneğine tekrar dönmeyi lüzumlu buluruz.

Askerlik geleneği bugünkü milletlerin hepsinden eski bir millet olarak ordumuzun yeni baştan ve bize lâyık şekilde düzenlenmesine ve müttefiklerimiz ile standart silahlar kullanmak mecburiyeti dışında, askeri özelliklerimizin korunmasına şiddetle taraftarız. Askerlik çok şerefli ve güç bir meslek olduğu için, subay ve astsubaylarımızın erdemli aile çocuklarından seçilmesini ve fedakârlıklarına karşı bazı imtiyazları bulunmasını doğru buluyoruz.

Büyük devlet olmanın şartlarından biri de, zengin ve kudretli bir dile sahip olmaktır. Millî ihmaller dolayısıyla gelişmemiş olan kökü kuvvetli dilimizi, büyük bir bilim ve sanat dili hâline getirmek ihmâl olunamayacak bir davamızdır. Ne melezleştirilmiş eski dil, ne de öz Türkçe denilen uydurma dil, büyük bilim ve edebiyat dili olamaz. Terimleri Türk köklerinden üretme, konuşma dilinde Türkçeyi veya Türkçeleşmişi seçme esasında olan bir "Arınmış Türkçe" ye taraftarız. İnsanın yüreği ne ise, milletin dili de odur. Bu değerli varlık, gerçek değerlerden meydana gelecek bir akademi ve millî şuura mâlik uzmanlar ve sanatçılar eli ile korunmalıdır.

Millet olarak yaşamak isteyen toplumlar, kendi millî özelliklerini kıskançlıkla korurlar. İskoçların etek giymesi, Hintlilerin bize garip gelen kıyafetleri gibi, biz de Türk kültürüne âit özelliklerimizi saklamaya, millî tarihimizin kadrosunu çizmeye ve gerekirse, dilimizin bütün inceliklerini ifâde edebilmek için alfabemize bir iki harf daha katmaya taraftarız.

Milli gelirin adaletle üleştirilmesi, Türk toplumu için de elbette millî bir gayedir. Ferdi ihtiyaçların rahatça karşılanabildiği, refahın yaygın bulunduğu bir ülkede, toplumsal adalet dâvası gerçekleşmiş olur ve böyle bir dâvadan bahsetmeye de lüzum kalmaz. Bu sebeple, bir yandan toplumsal adalet tedbirleri alır ve onları sağlam kanunî esaslara bağlarken, diğer taraftan da eğitim ve öğretimi yayarak

ve ayrıca memleketimizi iktisadî alanda hızla kalkındırarak, toplumsal adaletin ortamını hazırlamamız gerekir. Aksi takdirde toplumsal adalet davasının, özellikle geri ve yoksul ülkelerde, komünizm silahı haline geleceği asla unutulmamalıdır.

Çünkü komünizm, yoksulluk, gerilik ve bilgisizlik bataklıklarında açan bir çiçektir.

Sosyalizmin, komünizmi önlediği yolundaki iddialar doğru değildir. Amerika'da sosyalist bir parti olmadığı, rejim tamamen kapitalist ve liberal esaslara dayandığı hâlde komünizm yoktur. Toplumsal adaletin tam veya çok miktarda uygulandığı memleketlerden Kanada'da Liberaller ve Muhafazakârlar; Belçika'da Hıristiyan Sosyalistler, Finlandiya, İsveç ve Danimarka'da Sosyal Demokratlar, Almanya'da, Hıristiyan Demokratlar, Avusturya'da Katolik Halkçılar, İngiltere'de Muhafazakârlar (1950'den beri) hâkimdir. Bu memleketlerin çoğunda sosyalistler, küçük birer partidir.

Partiler ve sosyaliz hakkında tecrübesi olmayan geri memleketlerde ise sosyalizm, komünizmin öncüsü rolünü oynamaktadır. Küba'da olduğu gibi.. Bu sebeple, demokratik düzen içinde ve huzurla gelişme isteğini duyduğumuz bir zamanda, bize türlü huzursuzluklar getirip memleketimizi komünist yapmaya çalışacak sosyalizmin aleyhindeyiz.

Memleketimizdeki bütün sosyalist hareketlerde komünizmden hüküm giymiş sabıkalıların bulunması, en büyük delilimizdir.

Sosyalizmin aleyhinde olmamızın önemli bir sebebi de, bizim memleketimizde sosyalizmin tamamıyla kozmopolit şahıslar yetiştirmesi ve sosyalizmin milliyet aleyhtarlığı olarak ortaya çıkarılmasıdır. Büyük bir tarihin vârisi olarak Türk kalmaya azmetmiş bulunduğumuz için, bizi milliyetimizden uzaklaştırmak isteyen ve Türklüğü birinci plâna almayan her fikir ve her ülkünün karşısındayız.

Yüksek bir millet hâline gelmenin diğer bir özelliği olarak sağlam kânunlar koymak ve kânuna saygıyı inanç hâline getirmek için, her türlü tedbirin alınmasına, tercüme kânunlara değil de millî örften çıkarılan ve çağdaş hukuk prensiplerine dayanan yasalara taraftarız. Kânunlar devleti, milleti, millî kültürü, ahlâkı, düzeni, aileyi, fertleri şerefi ve hakları koruyacak kânunlar olmalı; adalet ölçüsü en kesin terazi ile sağlanmalıdır.

Devlet, nazarî olarak, vatandaşların hayatını koruyup saadetlerini sağlamak için kurulmuş bir müessese olduğundan, her Türk'ün sağlık, hastalık ve işsizliğe karşı sigortalanması şeklindeki toplumcu anlayışımızı huzuru sağlayacak en temelli faktör olarak sayıyoruz.

Toprak, devletin temeli olduğundan, toprakla uğraşanların temel korunur gibi korunması ve kalkındırılması şarttır. Milletimiz göçebe zamanlarda bile toprak mülkiyetini kabul etmiş olduğu için, bu mülkiyetin devamı, sosyal yapımızın icaplarındandır.

Sonuç olarak millî kalkınma programımızı şöylece özetliyoruz:

- Türkçüyüz.

- Arınmış Türkçeciyiz.

- Yasacıyız.

- Toplumcuyuz.

- Millî gelenekçiyiz.

- Şuurlu demokrasiye taraftarız.

- Ahlâkçıyız.

- Bilimciyiz.

- Teknikçiyiz.

(Orkun, 1. sayı, Şubat 1962)

ATSIZCILAR

MİLLİ SİYASET

Has Hâcib Balasagunlu Yusuf' tarafından XI. Yüzyıl'da yazılan "Kutadgu Bilig", "siyaset bilgisi" demektir "Uğur, bahtiyarlık" demek olan "kut" kelimeyi şimdiye kadar "saadet veren ilim" diye boşuna tercüme etmişlerdir. Bu ismin anlamı, koca eserin muhtevasından da anlaşılacağı üzere siyasetnâmedir. Toplumun bahtiyar olması için gerekli şartlan saydığı malûm olduğuna göre Türklerin, siyaseti, "toplum bahtiyarlığı bilimi" diye anladıkları ortaya çıkıyor. Nitekim Kutadgu Bilig'den üç asır önce de Bilge Kağan, kardeşi kahraman Kül Tegin için, İçen Kağan da babası Bilge Kağan için diktirdiği ünlü Orkun yazıtlarında, devlet siyaseti olarak zaferler milleti doyurmak, giydirmek ve çoğaltmayı, yani bahtiyar etmeyi başardıklarını anlatmışlardır.

Günümüzde milleti bahtiyar edecek bir siyaset tutumundan çok, tehlikelerden kaçınıp yalnız içinde bulunulan günü düşünmek prensibi alıp yürümüştür. Atatürk'ün çok hesaplı ve gerektiğinde çok atılgan siyasetine karşılık İsmet İnönü sadece hesaplı, hesabında da kendisini yanlışlara götürecek kadar ihtiyatlı siyaseti île devleti yürütmeye çalışmıştır.
Aşırı ihtiyatlı siyasetle bir millet belki uzun bir süre için, tehlikelerin içine dalmaktan kurtulabilir. Fakat aşırı ihtiyat pasif bir idare tarzı olduğu için iştahlı komşuları bu iştahlarından vazgeçiremez ve günü gelince saldırmaların asla önleyemez.

Vaktiyle Habeşistan'ın ihtiyatkârlığı, İtalya'yı kışkırtmaktan çekindiği için o zaman İtalya sömürgeleri olan Eritre ve Somali sınırlarından askerlerini çekmesi İtalya'nın saldırmasına engel olamadığı gibi günümüzde de Çekler'in ihtiyatkârlığı Rusların kaba hareketine engel teşkil edemedi.

Bu sebeple millî siyaset yerine, herkesle hoş geçinme siyasetinin güdülmesinde hiçbir millî menfaat yoktur. Milletler, millî istekleri nispetinde itibarlı ve kuvvetlidirler. Bundan başka "millî istekler" yani "ülküler" milletlerin dinamik gücü, birliğinin sebebi, cesaretinin kaynağıdır.

Yüzyıllar boyunca tutsaklık hayatı yaşadıkları için cesaretten nasibi kalmamış, geri ve bu bakımdan iptidaî Araplar'ı bugün hatırı sayılır bir kuvvet haline getiren şey Filistin dâvâsıdaki tutumları ve Yahudi düşmanlığıdır. Araplar İsrail'le üç defa çarpışıp yenildiler. Hele son yenilişleri pek yüz kızartıcı oldu. Buna rağmen inançları sarsılmadığı için yarın, büyük hamleler yapabilecek kudreti kendilerinde buluyorlar ve hazırlanıyorlar.
İsrail de aynı durumdadır, iki bin yıllık tarihî haklara dayanarak yüzde yüz Arapların oturduğu toprakları işgal edip geri vermemekte direniyor. Oraları da devletine ekleyip yarın için on milyonluk bir İsrail devleti kurmak gayreti ve ülküsü içindeler. Bir batı Avrupa devleti niteliğinde olan İsrail'in on milyon nüfusa sahip olması Arap dünyasına karşı kendisini savunacak esaslı bir gücü elde etmesi ve geleceğini teminat altına alması demektir Türkiye, Atatürk'ün ölümünden beri pasif bir devlet siyaseti gütmektedir. Atatürk'ün zemin ve zaman icabı olarak, sırf o devir için söylediği "yurtta sulh, cihanda sulh" sözlerini, ebedî düştürmüş gibi benimsemiş görünerek siyasetim bu esas üzerinde yoğunlaştırmıştır.*

Barış uğruna kimseyi gücendirmemek zihniyeti hâkim olmuş ve bu zihniyet, siyasî sınırlar dışındaki Türkler'in ihmalini doğurmuştur. Herhangi bir devlette yaşayan Türklerle ilgilenmek o devleti gücendirir, tedirgin eder, kızdırır diye âdeta cihan Türklüğü inkâr olunmuştur.

Hâlbuki cihanın manzarası bu konuda ne kadar ibret vericidir. Afrika zencilerine kadar her millet ırkdaşlarıyla ilgilenmekten bir an vazgeçmemektedir. Hele şu küçük Yunanistan bir yandan Kıbrıs'ı isterken, bir yandan Arnavutluk'tan Epir'i koparmaya çalışmakta, daha ilerisi için de Bizans'ı diriltecek hesaplar yapmaktadır.

İstiklâl Savaşı bittiği zaman Türkiye 13 milyon nüfuslu, çok yoksul, yorgun, ahalisinin ancak %10'u okuyan, endüstrisiz, ülkesi yakılıp yıkılmış, hastalıkların tahribat yaptığı bir devletti. O zaman kendimize gelebilmek için dışarıda gözümüz olmadığım ilâna mecburduk. Bugün Öyle değiliz. 36 milyon nüfuslu, ağır endüstriye doğru ilk adımlarını atmış, yüzde elli beşi okur-yazar, sıtma ve frengi gibi hastalıkları yenmiş, orta refah seviyesine yaklaşmış, ülkesi oldukça imar olunmuş bir devlet halindeyiz. Bir milleti yalnız para kazanmak ve okumak için didinen bir sürü olmaktan kurtarmak için ona millî gayeler gösterilmesi lâzımdır, iktisadî kalkınma, yol ve liman, atom, roket, uzay millî ülkü olamaz. Bunlar nasıl olsa elde edilecektir. Fakat çok mühim olduğu halde verilememekte bulunan hayatî nesne "ülkü"dür. O ülküyü düşünüp taşınarak zorla yaratmaya da ihtiyacımız yoktur. O hazar olarak yanı başımızda duruyor: Dış Türkler...

Hükümetlerin dış siyaseti yalnız NATO, Merkezî Antlaşma ve Kalkınma İçin Bölgesel İş Birliği sınırları içinde kaldıkça Türk milleti teknikte ne kadar ilerlerse ilerlesin yaratıcı bir millet olamaz. Onu yaratıcı yapacak şey dış Türkleri düşünmek gibi yüksek millî ve insanî bir meseledir.

Batı ve komünist dünyaları nasıl, alabildiğine silâhlanıp birbirlerine diş biledikleri halde bir arada savaşsız yaşıyor ve iktisadî ilişkilerde bulunuyorsa biz de, sınırları içinde Türk bulunan devletlerle dost kalmak şartıyla o Türkleri düşünür, kültürce ilerlemeleri için çalışır, her türlü yardımı yapabiliriz.

Dış Türklerle ilgilenmek emperyalizm değildir. Emperyalizm ise mukaddes bir emperyalizmdir. Kendi eliyle imparatorluğunu tasfiye eden Fransa, Kanada'daki 7 milyon Fransız'la birleşmek istediğini açığa vurmaktan çekinmedi ve zamanımızın büyük ve ileri görüşlü devlet adamı olan Başkan De Gaulle, Kanadalı Fransızlar hakkındaki emellerini bizzat, Kanada'da söyledi.

Örnekler bu kadarla bitmiyor. Hollandalılar, müttefikleri olan Belçika'daki 4 milyon Flaman hakkındaki niyetlerini çoktan belli etmişlerdir.
İrlanda, "Kuzey İrlanda" denen ve sırf Protestan oldukları bahanesiyle İngilizler tarafından bırakılmak istenmeyen Ulster'i açıkça istiyor.

Zayıf ve geri Afganistan, kuvvetli komşusu Pakistan'da bulunan Patan'lara gözlerini dikmiştir.

Daha birçok örnek bulunabilir. Çünkü bu sosyal bir kanundur: Milletler, ırkdaşlarını da kendi siyasî sınırları içine almak isterler ve bunun için her türlü fedakârlığa katlanırlar.
Dünya âlem böyle de biz neden değiliz? Acaba dünyada barışçı, insaniyetçi ve akıllı olarak yalnız biz mi kaldık?

Dış Türklerle ilgilenince tabiî yine serbest nazımla şahane (!) şiirler başlayacak: Turancılar, ırkçılar, emperyalistler, faşistler vesaire. Herkesin her dediğine aldıracak olduktan sonra 400.000 Rum'a karşı

100.000 Türk'ün yaşadığı Kıbrıs'ta işimiz ne?
İş denize girinceye kadardır. Girdikten sonra üşümen geçer. Sen de iyi yüzücülere has kuvvetli kulaçlan büyük bir ustalıkla atmaya başlarsın.

(*) Bu sözün nenle söylendiği, hatta söylenip söylenmediği de belli değildir.

(Ötüken, 74. sayı, 26 Temmuz 1972)

ATSIZCILAR

TÜRKÇÜLÜK VE SİYASET

Türkçülük bir ülkü, siyaset ise iktidara geçme taktiğidir. Bu sebeple, bir ana inanç ve ana düşünce olan ülkü asla değişmediği halde siyaset, yani taktik, her zaman değişir.

İnsanlar iktidara geçmek için partiler kurarak çalışırlar, iktidara geçmek oy kazanmakla mümkün olduğu için oy sahiplerinin fikrini ve gönlünü almaya uğraşırlar. Bunu sağlamak için taviz verirler; propaganda yaparlar, kendilerini beğendirmeye çabalayıp bol bol da yalan söylerler. Hattâ rakiplerine iftira attıkları da olur.

Bu bütün dünyada böyledir.

Bizde " ittihat ve Terakki", "Hürriyet ve İtilâf" partileri arasındaki iğrenç ahlaksızca mücadeleyi bir tarafa atıp Cumhuriyet çağma, onun da Halk Partisi ile Demokrat Parti arasındaki mücadele yıllarına göz attığımız zaman karşılaştığımız manzara şudur:

İktidar, iktidarda kalmak için haksızlıklar yapmış, muhalefet bundan şikâyet etmiştir. Sonra, muhalefet iktidara geçince aynı haksızlıkları kendi yapmaya başlamış, bu sefer evvelce haksızlık edenler aynı haksızlığa uğrayınca feryadı göğe yükseltmişlerdir

Partilerde ülkü yoktur, iktidara geçmek veya orada kalmak için en aşırı tavizlerden çekinmezler. Demokrat partinin iktidara geçince Türkçe ezanı yine Arapçalaştırması samimî kanaatinden değil, oy toplamak kaygısındandır. Aşırı Kemalist olan ve dinle ilgisi bulunmayan **Celâl Bayar'ın** bunu isteyerek yaptığı veya yaptırdığı söylenemez. Bununla ileriki seçimleri teminata almak istemiş ve almıştır.

Sade dinsiz değil, aynı zamanda Tanrısız bir rejim olan komünizm ise İkinci Cihan Savaşı'nda Almanlar karşısında tutunabilmek için dinden yardım beklemiş, Sovyetler Birliği'nin Hıristiyan ve Müslüman vatandaşları için kiliseler ve camiler açtırıp dinî liderler seçtirmiştir.

Türkçülük, Türk milliyetçiliğidir ama her milliyetçi Türk, Türkçü değildir. Milliyetçilik pek umumî bir deyimdir. Her normal insan az çok milliyetçidir. Türkiye'nin bütünlüğü ve emniyeti üzerinde duygulu olup Türk milletine bağlı kalmak şüphesiz milliyetçiliktir. Fakat böyle milliyetçiler arasında Dış Türklerle hiç ilgilenmeyen, hattâ onların varlığından habersiz olan, siyasî sınırlar dışında Türk ülkeleri olduğunu bilmeyen, tutsak bir Türk ülkesinin kurtarılması için göze alınacak savaşı istilâcılık sayan nice insanlar vardır.

Aslında beynelmilelci olan sosyalizmin Türkiye'deki mümessilleri de milliyetçi olduklarını söylerler. Hattâ Orta Asya'daki atalarımızla ilgimizi inkâr edip bu topraklar üzerinde Hititler'den başlayarak üst üste yığılmış olan etnik döküntülerin karması olduğumuzu ileri sürenler de milliyetçilik dâvâsındadır.

Komünistlikten hüküm giymiş olanlar, Türk milliyetçiliğinin kökünü kazımak için kampanya açmış olan partiler, İslâm beynelmilelciliği dâvası güdenler de hep milliyetçi olduklarını söylerler.

Türkçülük bu türlü eksik ve yanlış milliyetçiliklerin hepsini reddeder. Türkçüler için İzmir'i kurtarmak üzere yapılan savaşla Kıbrıs'ı, Kerkük veya Azerbaycan'ı, Türkistan'ı kurtarmak için yapılacak savaşlar arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü Türk milleti bir bütün olduğu için Türkçülük ancak ve yalnız, bütün Türkleri içine alan bir milliyetçilik dâvasını ülkü edinir. Türkler ise Türk soyundan gelenlerle Türk

soyundan gelmişler kadar Türkleşip kendini o soya bağlayan ve beyninde hiçbir yabana ırk düşüncesi bulunmayan fertlerin topluluğudur.

Türkçülük bugün siyasî değildir. Fakat bir gün siyasî bir kuruluş durumuna gelirse bütün Türkleri kurtarıp birleştirecek bir program ile ortaya çıkacaktır. O zaman, şüphesiz çağı, durumu ve ortamı kollamakla beraber bunlara bağlanıp kalmayacak, bu kaygıların üstüne çıkacaktır. Dünün gerçeklerini yeniden gerçekleştirecektir.

Bugün Türkçü kelimesi birçoklarım ürkütmektedir. Bu kavramın altında bir Nazizim, bir diktatörlük, bir kafatasçılık heyulaları görülmektedir.

Türkçülük kelimesinin böyle korkunç hale getirilmesinde yerli kızılların rolü büyük olmuştur. Onlar, Moskova'nın veya Pekin'in köleleri oldukları için, bağlı bulundukları devlete zarar verecek her düşünceye, haliyle, düşmandırlar. Yerli kızıllardan başka, Türklüğe karşı yüzyılların hıncını besleyen devşirme torunları ile Halk Partisi de, Türkçülük kelimesinin ürkütücü bir mânâya bürünmesinde rol oynayan iki ana kaynaktır.

Türkçülük Ülküsü'nün ardında Nazizim aramaya kalkmak, dünyadaki fikir hareketleri hakkında hiçbir şey bilmemek ve dolayısıyla fikirsiz olmak demektir. Alman milliyetçiliği olan Nazizim ile Türk milliyetçiliği olan Türkçülük nasıl aynı şey olabilirler? Aksine, bütün milliyetçiliklerin birbirlerine karşı oluşu gibi Türkçülük ile Nazizim de, iki ayrı milletin millî menfaatlerini ön plâna alan fikir sistemleri olmak dolayısıyla, birbirlerine karşıdırlar.

Sonra, Türkçülükte diktatörlük de olamaz. Çünkü Türkçülük, demokratik bir sistemdir. Ancak, Türkçülükteki demokrasi laçka olmamış, soysuzlaşmamış, ciddî disiplinli ve ahlâk dışı telkinlere izin vermeyen bir demokrasidir.

Kafatasçılığın ise, Türkçülükle, uzak yakın hiçbir ilgisi ve ilişiği yoktur. Bir müddetten beri fikir piyasasında kullanılmakta olan kafatasçılık, antropoloji denilen bilim dalının, yerli kızıllar tarafından Türkçeye çevrilmiş adıdır. Türkiye'de antropolojik (yani kafatasçı!) hareketler ve çalışmalar **Atatürk** zamanında olmuştur. Bugün dahi var olan Antropoloji Enstitüsü'nü kurduran da **Atatürk'tür.** Yapılan kazılarla yeraltından çıkarılan kafataslarının ölçülüp bundan neticeler çıkarılmaya çalışması da **Atatürk** devrenin hareketleridir. Yine, okullarda çocukların kafalarının, çeşitli şekillerde ölçüye vurulması da o devrin antropolojik çalışmaları arasındadır.

Buna göre Türkçülükte Nazizim, diktatörlük ve kafatasçılık aramak bu gerçeklerden haberi olmamanın ve kızıllarla diğer Türklük düşmanları tarafından uydurulan yalanlara inanmanın neticesidir.

Bugün partilerin çoğunda Türkçü Türkler vardır. Ancak onların bu varlıkları, partilerini Türkçü siyasî kuruluşlar saymaya yeterli değildir.

Bir partinin Türkçü olması ve sayılabilmesi için, her şeyden önce, Tüzüğünün maddeleri arasında, bu ülkünün ana prensiplerinin yer alması lâzımdır. Sonra, partinin yüksek kademelerinde, teşkilâtın kilit noktalarında bu ülküye inanmış ve gönül vermiş kimselerin bulunması gerekir. Ve nihayet, o parti tutumu, davranışı ve icraatı ile de TÜRKÇÜLÜK VE SİYASET yolunda olduğunu göstermeklidir.

Türkçü bir parti, Millî Ülkü'nün ana prensiplerinden asla sapamaz. Şu veya bu düşünce ile Türkçülük Ülküsü'nü zedeleyecek tavizler de veremez.

İşte, bu ölçülere göre, bugünkü siyasî partiler arasında hiçbirisini Türkçü saymak mümkün değildir.

İlerde, şartlar uygun olunca, mevcut partilerden birisi Türkçü bir parti haline gelebileceği gibi, bir Türkçü parti de kurulabilir. Ancak, Türkçülük ülküsünün iktidara gelmesi için, mutlaka bir siyasî parti kurulması da şart değildir. TÜRKÇÜLÜK VE SİYASET, Millî Eğitim Bakanlığı'nın programlarında da yer almak suretiyle, birbiri ardından gelecek nesillerin beyinlerine ve gönüllerine şuurla yerleşirse, bu iş partisiz de olabilir.

(Ötüken, 104. sayı, Şubat 1970)

ATSIZCILAR